

Franciškov prijatelj

2
2023

11

21

33

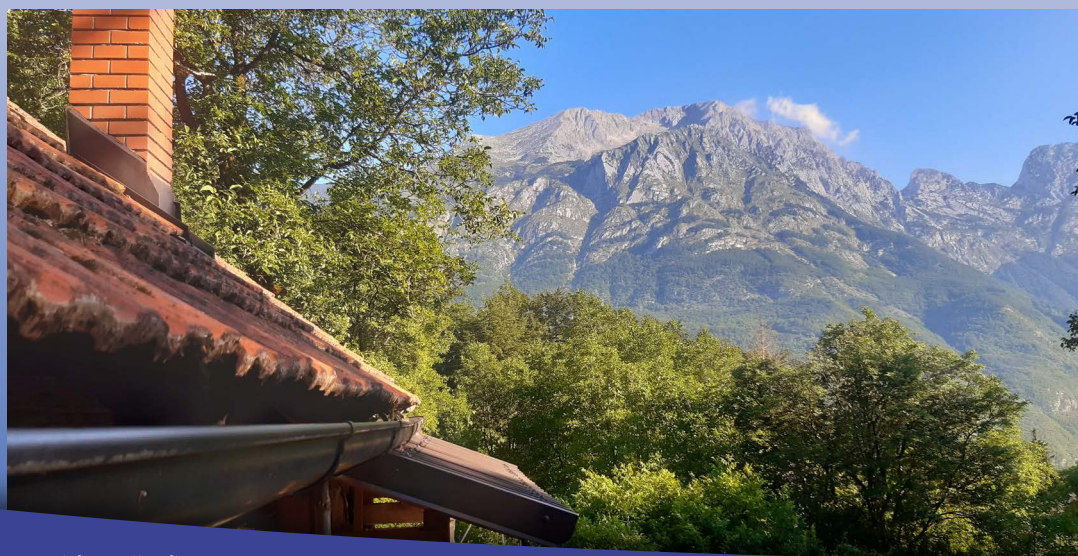
36

Tišina

Vseбина

VSEBINA.....	2	POKLICAL SI ME.....	21
UVODNIK.....	3	Najti življenjsko pot	
BOŽJA BESEDA.....	4	MED UBOGIMI.....	23
ZNAMENJE ČASA.....	5	Vsak brat naj postane podoben materi	
Kričeča in boleča tišina		MOZAIK.....	24
OB SVETEM PISMU.....	6	MOLITVENA NAVEZA.....	28
»Utihni! Molči!«		Jaz molim tako	
FRANČIŠEK IN KLARA VABITA.....	7	DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA.....	30
Kjer tišina šepeta...		Tišina, molk, samota?	
TEMA: TIŠINA.....	8	IZ FRANČIŠKOVH REVIJ.....	32
Od hrupa do tišine in nazaj do melodije		IZ KAPUCINSKEGA SVETA.....	34
FO IN FRAMA.....	9	BRAT KAPUCIN.....	37
Duhovne vaje Frame		Br. David Tencer	
OB IZVIRU.....	10	NOVI SVETNIKI.....	39
Osmo poglavje, prva vrstica		Ana Marija Rubatto	
INTERVJU: INTERVJU: BR. JOŽEF MEZEG.....	11	KNJIGA.....	40
Brat Jožef na pragu večnih zaobljub		Blagoslov gora	
Teden bratstva 2023 - Možnica		FILM.....	41
BOŽJE STVARSTVO OKROG NAS.....	16	Papežev eksorcist	
Zadnjiški Ozebnik (2094 m)		ALI VEŠ... ..	42
POZITIVNO IN CELOSTNO O TELESNOSTI IN SPOLNOSTI.....	18	Ste vedeli, da...	
Tišina pri razmišljanju o spolnosti in telesnosti		UJETO V OBJEKTIV.....	43

Franciškov prijatelj • XXIX/2 (228) • 2023

Izhaja štirikrat na leto med šolskim letom • izdajajo bratje kapucini ter asiški romarji • urednik: br. Vlado Kolenko
naslov uredništva: Franciškov prijatelj, Mekinčeva 3, 1119 Ljubljana • elektronska pošta: franciskov.prijatelj@rkc.si
revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki • grafična priprava: Salve, d.o.o., Ljubljana.

Tišina

Bila je »puščava«. Takrat je marsikoga bilo strah, kaj bo v tej puščavi počel, saj je bilo časa za tišino skoraj 4 ure. Marsikdo je prebiral tekste, ki so bili v pomoč, nekateri so zaspali, nekateri so premišljevali in hodili, veliko hodili. Ko je bilo puščave konec, je vsak bil drugačen, v sebi pa vesel in zadovoljen, da je preživel ta čas. Saj v tišini sploh ni več časa in je čisto vse drugače. Pričevanja o tem času so bila zanimiva. »Še nikoli v življenju nisem bil toliko časa tiho«. »Nisem verjel, da to zmorem«. »Kar potopil sem se v psalm in že je čas za tišino minil«. »To bom poizkusil tudi doma in večkrat v letu«. Pričevanja mladih z duhovnih vaj. Kdor poskusi in se potruji, ta prejme tudi sadove tišine.

Kdaj in kje smo sploh še lahko tiho? Kdo še ima takšen privilegij, da je doma vse tiho in lahko prisluhne Božjemu šepetu? Zato se je včasih potrebno odpraviti: v naravo, na romanje ali odmik. Da bi slišali, kaj na govori Gospod, ki je vedno govoril v lahnem vetriču ali v tišini. Brez telefona, socialnih omrežij in slušalk v ušesih. Čisto preprosto, pa vendar tako težko.

Kar slišim jaz in kar mi razodeva Bog je za drugega lahko nesmisel. Najgloblje izkušnje, sad tišine, je težko razlagati drugim. Ali so sv. Frančiška razumeli, ko je začel zahajati v tišino in v njej odkrivati Božji dotik? Ali so ga razumeli, ko se je odmikal v skalnate votline, da je tam bil z Bogom, potopljen v Ljubezen? Vedel pa je, da

je to bistveno, da bo lahko živel evangelij in da ga bo lahko tudi oznanjal. Prehojeni kilometri, trud, trda skala, post, mrtvičenje in tišina. Tista, ki daje prostor Bogu.

Kdaj si bil cel dan tiho? Čisto brez besed, brez pogledov na telefon ali skrbi, kaj vse te čaka in kako boš zmogel? Ali si poizkusil oz. imel ta privilegij, da si lahko bil v tišini? Ali je tudi pri tebi na plano prišlo tisoč stvari, ki so se ti zdele ravno takrat pomembne, da o njih razmišljaš in načrtuješ? Ja, kadar se umirimo in prepustimo tišini, pride vse na dan. Kar si želimo, še bolj pa tisto, česar si ne želimo. Vse nas začne motiti, v nas govoriti, samo da se ne bi predali tišini, Bogu. Takrat je potrebno samo vztrajati in se prepustiti Gospodu, naj on vodi srce...

V času počitnic si tudi ti najdi čas za tišino, ki ni odsotnost govorjenja, ampak je svet čas, ki je darovan Bogu. Ob Božji besedi ali pa tudi brez nje se predaj Gospodu, naj te v tišini vodi in ti kaže tvojo pot. Nič hudega, če boš skupaj z drugimi. Zjutraj, čez dan ali zvečer najti trenutke, ko boš z Bogom.

Tudi nova številka Frančiškovega prijatelja ti želi spregovoriti o lepoti in pomenu tišine. Bog kliče vsakega in to dela v tišini, da bi ga lahko slišali in ne preglasili s hrupom ali drugimi stvarmi. Mogoče te Bog nagovarja prav tem, kar je nekdo napisal v tišini, ker se je poglobil in se v tem prepoznaš.

Če pa nastane v tvoji notranjosti kakšen prispevek, ki ga boš delil/a z nami, pa bomo še bolj veseli.

br. Vlado Kolenko

Ko je Jagnje odtrgalo sedmi pečat, je v nebesih za kake pol ure nastala tišina. Videl sem, da je bilo sedmim angelom, ki stojijo pred Bogom, izročениh sedem trobent. Nato je prišel drug angel in obstal pri oltarju, držeč zlato kadilnico. Dano mu je bilo veliko kadil, da bi jih pridal molitvam vseh svetih na zlatem oltarju, ki je pred prestolom. In dim kadil se je po angelovi roki vzdignil pred Boga skupaj z molitvami svetih. Nato je angel vzel kadilnico, jo napolnil z ognjem z oltarja ter jo vrgel na zemljo. In nastali so gromi in glasovi, bliski in potres.

Raz 8,1-5

»Utihni! Molči!« (Mr 4,39)

Tišina – stanje brez glasov, šumov, brez hrupa in govorjenja. Izhaja iz besede tih, miren, ki pa etimološko (tako vsaj pravi etimološki slovar) ni zadovoljivo pojasnjeno. Lahko bi bilo iz različnih besed, rabljenih v preteklosti, z različnimi pomeni: npr. lit. pravilen, resničen ali iztegovati, graditi, ravnati, voditi, iz praslavanščine prihaja pomen: potrpežljiv, miren, iz stind. pa vzdrži, trpi.

Zanimiv nabor pomenov. Če že etimološko ni dovolj pojasnjeno, se mi zdi, da je v človeškem razumevanju tišine kar nekaj povezovalnih niti z zgornjo razlago.

Tišina je mnogokrat edina pravilna odločitev, če želimo v resnici veliko sporočiti. Je tudi edina resnično prava pot, ko želimo kaj zgraditi, včasih kakšen dober odnos z ljudmi. Ne zamerljivo molčati, ampak biti v razumevajoči tišini. Dober vodja tudi ve, kdaj je potrebna tihota, in ve, da je potrebno biti potrpežljiv in miren. Tišina prav gotovo govori o potrpežljivosti in mirnosti. Da ostanem v tišini, je potrebna z moje strani potrpežljivost in tudi vztrajnost. Beseda mir že sama po sebi odganja hrup. Tišina pa včasih pomeni tudi, kaj vzdržati in potrpeti, četudi bi včasih kar vse razgalil in razsul.

Evangelisti Marko, Matej in Luka govorijo o posebnem dogodku, ki nas lahko na prav poseben način nagovori: o tem, kako Jezus pomiri nevihto na jezeru.

Pri Mateju (8,26) beremo: »Dejal jim je: 'Kaj se bojite maloverni?' Tedaj je vstal, zapretel vetrovom in jezeru in nastala je globoka tišina.« Luka (8,24) pa ta isti dogodek opiše tako: »Pristopili so torej, ga prebudili in rekli: 'Učenik, učenik, izgubljeni smo!' In vstal je ter zapretel vetru in razburkani vodi. Ponehala sta in nastala je tišina.«

Jezus med vsem tem kravalom seveda mirno spi. On se res nima česa bati. Vest ima mirno, njegova vera je neomajna. Drugače pa je z njegovimi učenci. In konec koncev tudi z nami. Velikokrat v nas divja velikanski vihar jeze, (samo)obtoževanja, sramu, nezadovoljstva ... in bojimo se, da nas bo vse skupaj zadušilo, potolklo do kraja. Naša vera, ki je tako očitno majhna, ne zmore zaupanja v Božjo ljubezen in milost. Pa vendar je tako preprosto. On samo reče: »Utihni! Molči!« (Mr 4,39) in vse je tako, kot mora biti. To lahko razumem samo na en in edini način. V Božji prisotnosti in čuječnosti lahko obstajata samo mir in tišina. Ta tišina pa je v bistvu tako zgovorna, da ne potrebuje velikih besed in gostobesedenja. Preprosto je – globoka tišina, ki objema s svojo ljubeznijo.

Že psalmist (Ps 107;29) pravi: »Vihar je spremenil v tišino, utihnili so valovi.« Bog s svojo prisotnostjo omogoča tišino, ampak tisto notranjo, ki prevzame duha. Ozdravlja moj nemir, hrup, ki se tako rad zaleze vame in me duši, da včasih dihati ne morem, ker me preveč stvari – tudi nepotrebnih – mori in skrbi, stvari, ki kričijo v meni. Mislim, da se ljudje sploh ne zavedamo, kako potrebujemo Božjo tišino, ki je odsotnost posvetnega hrupa materializma in sebičnosti. Tišina, ki omogoča, da lahko spet svobodno zadiham.

Tudi Novorojeni je prišel v velikem trenutnem bumu – »Slava Bogu na višavah«, ampak takoj zatem je nastopila samo še nedoumljiva in neskončna tišina – »in na zemlji mir ljudem«.

Tišina, ki rešuje, odrešuje.

Lea Bric

Kričeča in boleča tišina

Ste že kdaj doživeli, da je tišina v vas kričala? Ali pa je mogoče kričalo življenje in tišina ni mogla spregovoriti? Ali tišina sploh lahko spregovori ali naredi le prostor, da se izluščijo prave, pomembne besede, misli? Vse to so vprašanja, ki me begajo ves čas. In vse življenje se mi zdi tišina v določenih situacijah blagodejna, spet v drugih do skrajnosti boleča. Kdaj tišina boli? Kdaj tišina kriči?

Ko želimo umiriti hrup vsakodnevnega vrenja ima tišina blagodejni vpliv. Sama grem rada v naravo, a tudi tam ni popolne tišine, trenutno je petje ptic najlepša melodija, ko se jim pridružijo še črički in je vse skupaj pospremljeno z vetrom, ki z drevesi ubere svoj ritem, je zame nepojmljivo lepo. Vsi ti naravni zvoki tišine ne zmotijo, le zlijejo se z njo.

Ljudje smo bitja, ki smo ves čas v odnosih, vanje vstopamo doma, v šolah, službah ... vsepovsod. Preplet tišine in besed je ves čas prisoten. Edini odnos, ki ga sama doživljam kot odnos, ki raste v tišini, je odnos z Bogom. Včasih gre tudi tu za preplet besed, ko v molitvi izgovarjamo zahvale, prošnje, a

pravo globino doživim le v tišini. Najbolj se me tišina dotakne takrat, ko umolkne množica – to doživimo na različnih slavljenjih, ko človek iz glasnega petja, ploskanja ... preide v tišino, popolno tišino, in dovoli, da spregovori Bog, na kratko, a takrat se tudi zaradi moči množice oziroma občestva dotakne še bolj.

To je čisto drugače, kot tišino doživljam v odnosu z ljudmi. Znano je, da v odnosih, dokler se pogovarjamo, ni nevarnosti, ko nastane tišina, je težko. Ker ko zmanjka besed, ko nimamo moči niti za pogovor ali ko se nam zdi, da ne slišimo drug drugega, se ne razumemo, obupamo, nastane tišina. Težka, mučna, včasih tudi nepremagljiva. Takrat tišina ni oblika svetlobe, ki razsvetljuje našo notranjost, kot pravi Paulo Coelho. Takrat tišina kriči, rani in boli.

Vsak med nami je najbrž izkusil že vse vrste tišine – ker življenje je preplet odnosov, v katerih padamo, rastemo, se ranimo in zdravimo ... Zato se vsaj meni zdi pomembno, da utrdimo odnos z Bogom, se z njim čim večkrat srečamo tudi v blagodejni tišini – le tako namreč zmoremo tudi takrat, ko tišini kriči, rani in boli.

Mateja Feltrin Novljan

Kjer tišina šepeta...

To je zagotovo mnogokrat slišana fraza. V svetu, kjer nas hrup in kričanje napadeta na vsakem koraku, je izjemno pomembno, da uspemo najti trenutke tišine, trenutke, ko smo sami s sabo in predvsem z Bogom. Mir vam zapuščam, svoj mir vam dajem. Ne dajem vam ga, kakor ga daje svet. Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši (Jn 14,27). Okoli te vrstice sem pred kratkim prebrala zanimivo razmišljanje neke sestre:

»Najti moramo način, da se vrnemo na ta kraj notranje tišine, da živimo in bivamo v njem. Zunanja tišina brez notranje pomeni zelo malo. Vse drugo se zdi veliko bolj jasno, ko se pojavi ali izhaja iz tišine. Brez tišine resnično ne doživimo svojih izkušenj. Tu smo, toda nismo v globini. Imamo veliko izkušenj, vendar te nimajo moči, da bi nas spremenile, nas prebudile ali nam podelile veselje in mir, ki ga svet ne more dati.«

Tudi sv. Frančišek in Klara sta videla v tišini nekaj nujnega za rast njune vere in odnosa z Bogom. Kar pomislimo na Frančiška in njegove molitve na gori La Verna. Prav tako je tišina zelo pomembna pri sestrah 2. reda. Klarise imajo zelo stroga pravila glede bivanja. V svoj dnevni red imajo umeščen celo čas, ko se pogovarjajo. Ostali čas, naj bi bile v tišini. Pa naj je to osebna molitev, molitev pred Najsvetejšim ali delo. Vse naj bo prežeto z molitvijo. Če samo citiram del njihovega vodila iz časa s. Klare, ki pa je več kot aktualno tudi danes:

»Od sklepnic do tretje molitvene ure so sestre dolžne molčati, razen zunanjih sester. Stalno naj molčijo tudi v cerkvi, v spalnici in v jedilnici samo med jedjo. Izjema je bolniška soba, kjer sestre smejo vedno zadržano govoriti za razvedrilo in za strežbo bolnim. Lahko pa vedno in povsod na kratko in tiho povedo, kar je potrebno. Sestram ni dovoljeno govoriti v govorilnici ali pri mreži brez dovoljenja opatinje ali njene namestnice. Kadar dobijo dovoljenje, ne smejo govoriti v govorilnici, če nista navzoči in ne poslušata še dve sestri. Stopiti k mreži pa naj si ne drznejo, ne da bi bile navzoče najmanj tri izmed osmero svetovalk, ki jih določi opatinja ali njena namestnica in so jih vse sestre izvolile za svet opatinji. Takega načina govorjenja naj se držita tudi opatinja in njena namestnica. Vse to naj bo redkokdaj pri mreži, pri vratih pa nikoli. Na mrežo naj se na notranji strani namesti zavesa in naj se ne odgrinja, razen med oznanjevanjem Božje besede ali če katera s kom govori. Ima naj tudi lesena vrata z dvojnimi krili, trdno zavarovana z dvema različnima železnima ključavnicama in zapahi, da bi jo zlasti ponoči zaklenili z dvema ključema, od katerih naj ima enega opatinja, drugega pa zakristanka. Vrata naj bodo vedno zaprta, razen med poslušanjem molitvenega bogoslužja ali iz zgoraj navedenih razlogov. Nobena sestra se nikakor ne sme z nikomer pogovarjati pri mreži pred sončnim vzhodom ali po sončnem zahodu. V govorilnici mora vedno ostati znotraj zavesa in se ne sme odstraniti. Med *štiridesetdnevno* sv. Martina in v *štiridesetdnevnem* postu naj nobena ne govori v govorilnici, razen z duhovnikom zaradi spovedi ali iz kake druge očitne potrebe, kar je pridržano presoji opatinje ali njene namestnice.«

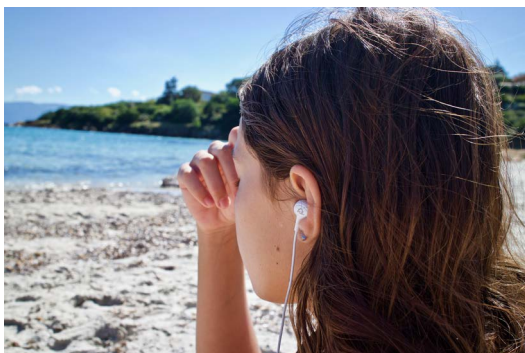
Tišina je tista, ki nas lahko pripelje še bližje Bogu. Ampak kot je zapisano zgoraj; pomembna je tista pristna, notranja.

Mojca Špende

Od hrupa do tišine in nazaj do melodije

Ko sem bila mlajša mi je bila tišina neprijetna. Tudi ko sem se učila ali brala, mi je bilo čisto normalno, da mi je poleg igrala še glasba. Tako z lahkoto razumem mladino, ki se sprehaja okrog s slušalkami v ušesih. Potrebujemo »hrup« okrog sebe. To jih na nek način napolni.

Tišina je včasih res neprijetna, recimo ko se znajdeš z nekom v istem prostoru in pogovor nikakor ne steče. Ali pa skrajno neprijetna tišina, ki sledi vprašanju na izpitu in tebi prave besede kar ne pridejo na misel. Gotovo se je že vsakemu od nas zgodilo, da je po težkih besedah, po prepiru ostala le še tišina, ki se je zdela kot prepad globoka. Ali pa tišina, ki

nastane ko se otroci igrajo in ti takoj pove, da ji ne bo sledilo nič dobrega. Včasih tišina lahko prav boli, ker je povezana z osamljenostjo ali izgubo nekoga dragega.

Vendar obstaja tudi tišina, ki umiri, te napolni, te sestavi in te poveže z Bogom. Z leti sem začela tišino ceniti. Zato včasih, če se prva zjutraj zbudim, se odtihotapim v spodnje nadstropje, da ostalih članov ne zbudim, si skuham »kafe« in ta jutranja mirnost in tišina mi napolni baterije za živ žav dneva. Druga meni ljuba vsakodnevna tišina je zvečer, ko otroka zaspita in opazujem njuno spokojnost v spanju. Ta tišina mi kar sama v srce položi neskončno hvaležnost Bogu za vse kar mi daje.

Ali ta naklonjenost tišini pride z leti, zrelostjo ali modrostjo? Tišino in modrost človek povezuje že od pradavnine naprej. Že prvi vrači so svojo povezanost z božanskostjo iskali stran od skupnosti, v naravi in tišini. Ljudje so jih lahko obiskali le ob posebnih priložnostih, ali pa so oni na posebne praznike prihajali v naselja k ljudem.

Starogrška filozofa Platon in Aristotel sta svojim učencem govorila, da se oprtost za velike resnice začne tam, kjer se konča besednjak.

Poseben odmik v tišino pa so prinesli krščanski puščavniki. Prvi naj bi se pojavili že v 3 stoletju. Odmaknili so se v puščavo, kjer so preučevali verska besedila in se želeli čim bolj približati Bogu. Med njimi jih je veliko, ki so še danes znani po svojem svetniškem življenju. Prav ti puščavniki so bili predhodniki menihov. Tudi sveti Benedikt si je samostansko življenje zamislil ob molitvi, delu in tišini. Njemu je sledilo še veliko menihov in redovnikov.

Vedno znova so iskali kraje kamor bi se lahko umaknili in se v tišini predali kontemplaciji. Zato samostane dobimo na najbolj neverjetnih krajih. En takih krajev, ki je name naredil

velik vtis so samostani v Meteori v Grčiji. Neverjetno, koliko napora je bilo potrebnega, da so samostan sploh lahko zgradili, ... Kakšno hrepenenje jih je gnalo?

Najbrž podobno hrepenenje je vodilo sv. Bruna, ko je ustanovil prvo kartuzijo. Želja po umiku od sveta, da bi bili z Bogom. In čeprav me to hrepenenje po umiku od sveta, po tišini na nek način straši oziroma mi povzroča nelagodje, ga po drugi strani razumem. Kako težko se je kdaj vrniti iz duhovnih vaj v vsakdanje življenje! Ali pa iz molitve pred Najsvetejšim, domov k delu in skrbem. Iz miru in tišine, ki te popolnoma napolnita, povežeta z Bogom, v vrvež vsakodnevnih obveznosti, ki te raztresejo na stotine koščkov.

Tukaj pa mi je zgled sveti Frančišek in njegovo ravnovesje med tišino in svetom. Tudi on se je rad v molitev in tišino odpravljal v bolj odročne kraje. Včasih pozabil na čas, ko se je popolnoma predal molitvi. Vendar so ga njegovi bratje vedno znova iskali, potrebovali ... na nek način opominjali, da ga potrebujejo med sabo, med ljudmi. Tako je tudi v večini naših življenj.

Prav je, da si vzamemo čas za tišino, čas da prisluhnemo sebi in se v miru povežemo z Bogom. Hkrati je pa prav, da te sadove tišine uporabimo v vsakdanjem življenju in ga s tem obogatimo. Tako bo hrup vsakdanjega dne postal lepa melodija.

Kristina Vrčon Jejčič

Duhovne vaje Frame

24. – 26. 3. 2023

Sonce je počasi zahajalo za razgibano pokrajino, mimo katere smo drveli mi. Bili smo namreč v avtu, namenjeni v Podlehnik na duhovne vaje Frame.

Po uvodnem medsebojnem spoznavanju, smo začeli tudi z malo bolj poglobljenim spoznavanjem Marije in sv. Frančiška. S pomočjo sestre Ane, ki je vodila duhovne vaje, in naših duhovnih spremljevalcev, smo spoznali, kako sta nam lahko Marija in sv. Frančišek zelo dober zgled v tem, kako se odpreti Božji volji in jo sprejeti. Obiskala nas je tudi gostja, ki nas je s svojim pričevanjem odstrla pogled v svojo družino in nas tako opogumila za življenje. Na duhovnih vajah pa ni manjkalo niti radostnega prepevanja, smeha, šal in iger. Ob večerih smo radi odigrali kakšen dixit ali pa igro namiznega nogometa. S hvaležnostjo pa se spominjamo tudi zakoncev, ki sta skozi celotne duhovne vaje skrbela za našo telesno hrano, ki je bila izvrstna in zelo izvirno poimenovana »Krneki«.

Ana Kušar

Osmo poglavje, prva vrstica

En vic je, češ, »zakaj v nebesih ne bo nobene Italijana?« – Zato, ker ima zadnja knjiga Svetega pisma tudi osmo poglavje in prvo vrstico. Kogar zanima, bo poiskal in, kdor je bil kdaj v Italiji, bo dojel.

Veliko je bilo že napisanega, in še veliko bo, o tem, kar je sv. Frančišek rekel; pa tudi o tem, kako bi nas moral nagovoriti (ekološko mišljeno). Vendar – začuda – kolikor je bil Frančišek na pol Italijan, je bil v resnici res veliko tiho. In pride trenutek in pride situacija, ko nam mora ta njegova tišina spregovoriti veliko bolj jasno, kot njegove zapisane besede.

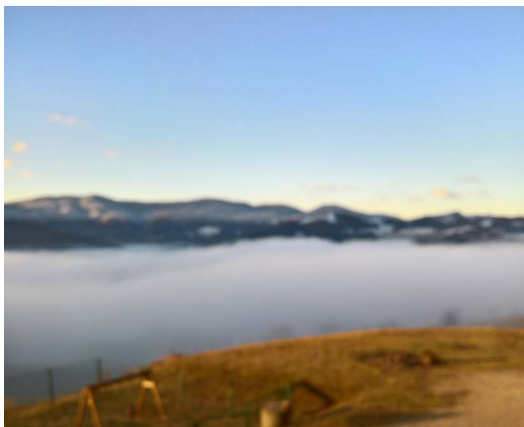
Zgodba o Frančišku je morda ena najbolj znanih in najbolj občudovanih biografij. A hkrati, tudi med najbolj zavajanimi, preoblikovanimi plačano-naročenimi in na momente celo izdanimi. V malih možganih večine Frančiškovih prijateljev ostaja zapečena podoba sv. Frančiška: zaljubljenca v stvarstvo, revolucionarja miru, ubožca, ki je našel njivo z večjim zakladom, kot ga je pridelal očka Peter, brata vsemu in vsakomur, in tako naprej ... toda med vsemi temi Frančiškovimi obrazy (čeprav resničnimi) manjka eden: tisti Frančišek, ljubimec tišine.

Frančišek je velik del življenja – tudi po tem, ko je dobil mnogo sledilcev in posnemovalcev, ki so se na vsak način hoteli imenovati njegovi bratje in po tem, ko je sam sprejel, da so ti res od Boga – v resnici preživel v tišini in samoti. Kar je mnogo pozneje zapisal sv. Janez od Križa, ki je tišino definiral kot materni jezik Boga, je Frančišek živel, ker je spoznal, da je v tem odnosu več vredno poslušati, kot govoriti. Ker vsak, ki namerava zdržati v tem odnosu, slej ko prej utihne, ali bolje, obmolkne in se spusti po brzicah duše do mirnejše vode meditacije ter včasih celo na odprto morje kontemplacije, kjer besed ne pogreša. Znana prisposoba Čelanskega »ves postal molitev« je edinstvena in tako najustreznejša, da bolje ne bi mogel zadeti duhovno-človeške izkušnje brata Frančiška.

Zmeraj sem si predstavljal, da v nebesih ne bo prav veliko miru. Večne svatbe Jagnjeta in njegove neveste Cerkve si pač ne morem predstavljati kot nekaj gala zategnjenega. Vesele bo in ples in angelski zbori z vsakovrstno jedjo in izbranimi vini pa pleh-musko! Jaz za tó treniram tu na zemlji. Ampak bo pa tudi tiste pol ure tišine, a ne? In če je v Očetovih očeh en dan, kot tisoč let in obratno (prim. Ps 90,4), mi preprost križni račun pove, da je pol ure v nebesih 7604 pa še malo dni tu na zemlji. To je skoraj 21 let. Aha, zdaj mi je pa jasno za kaj je Frančišek toliko treniral.

br. Luka Modic

Brat Jožef na pragu večnih zaobljub

Rojen si v Ljubljani, živel pa nisi vedno tam. Kje si odrasčal?

Odrasčal sem v Logatcu. Tam sem preživel praktično celotno moje otroštvo, vse do odhoda v gimnazijo in dijaški dom. Sem pa rojen v Ljubljani, saj smo tam prej živeli. Od vseh desetih otrok sem zadnji „ljubljančan“. Zadnje tri sestre so namreč rojene, ko smo že živeli v Logatcu.

Kakšna je tvoja družina, v kateri si začel spoznavati ta svet?

Moja družina je lepa, je dar od Boga. Vseh skupaj nas je kar dvanajst članov. Zanimivo je tudi to, da nas je med otroki ravno pet fantov in pet punc in jaz sem sedmi po vrsti.

Otroška in srednješolska leta so leta sanj in načrtov. Kaj si želel postati ti? Kakšno je bilo tvoje otroško in srednješolsko obdobje?

Svet, ki sem ga začel spoznavati kot otrok je bil zato, ob obilici življenja, razumljivo zelo pester, nepredvidljiv a obenem bogat in igriv. Vedno se je nekaj dogajalo, pelo, igralo ali pa govorilo ... Skratka „živ-žav“.

Že od otroških let so bile moje sanje, da bi kot velik postal športni novinar, tisti, ki v studiu komentira tekme. Pozneje, med srednjo šolo, so se te želje spreminjale; vse od zobozdravnika pa do duhovnika/redovnika. Zadnjih dveh poklicev takrat še nisem znal ločiti.

Kot otrok sem bil polno aktiven; stalno na igrišču (nogomet, košarka...), v župniji sem tudi dosti ministriral, obenem pa sem v drugi polovici osnovne šole začel trenirati rokomet. Skratka, bil sem zelo aktiven fant s pridatki humorja in šal za vrstnike ... V srednji šoli se je vse samo še stopnjevalo. Odločil sem se, da se vpišem na Gimnazijo Želimirje, in še danes mi ni žal, da je bilo tako. Predvsem bivanje v domu Janeza Boska mi je dalo obilico priložnosti, da sem lahko razvil darove in talente, ter odkril mnogo novih prijateljev.

Si zelo družaben človek. So na to vplivali tvoja družina, vrstniki, prijatelji?

Na to, da sem družaben, je zagotovo vplivala moja družina, veliko število bratov in sester, pa tudi krščanska duhovnost neokatehumenske skupnosti, kjer je velik poudarek ravno na življenju v skupnosti.

Pred teboj se je začel odpirati svet, saj je cela vaša družina bila pri neokatehumenih. Kaj je to pomenilo zate?

Ta duhovnost mi je odpirala vrata v svet, v še globlje spoznavanje skrivnosti Kristusa, preko podelitve Božje Besede bratom in sestram v skupnosti, preko iskrenosti do sebe in bližnjih.

Iskanje poklicanosti ... Kdaj si začutil, da te je Gospod začel klicati? Si mu takoj odgovoril?

Kapucine si spoznal v Vipavskem Križu. Udeležil si se Izkušnje poklicanosti. Lahko več poveš o tem?

Prvič konkretno, da sem začutil klic, je bilo neke v drugem letniku gimnazije. To se je na zelo lep in preprost način začelo rojevati ob sošolcu iz razreda. Sama sva namreč kot animatorja večkrat sodelovala na programih za mlade in otroke, ki so jih čez leto pripravljali salezijanci. Oba sva se počutila dragocena, da sva se lahko dajala zastoj in se veselila različnih mladinskih programov. Bilo je čudovito. Ob tej lepoti in idealih sva si pač rekla, da se po srednji šoli oba odpraviva k salezijancem, saj si želiva delati z mladino na takšen način. Takrat še nisva ločevala med pojmom redovništva in duhovništva. A vse to je Bog uporabljal sebi v prid. Odgovor je sledil čez slabi dve leti, torej ob koncu srednje šole, vendar pa v malce drugačni obliki, kot sem si to poprej predstavljal.

Vse se je razpletlo tako, da sem doma ob koncu tretjega letnika z navdušenjem pripovedoval, da sem se že odločil kam in kako po srednji šoli. In ravno takrat so mi starši predlagali, da bi to odločitev preveril na programu za razločevanje poklicanosti bratov kapucinov, v Vipavskem Križu. Na začetku sem se predlogu

upiral, a sem naposled le pristal.

To je bila tritedenska izkušnja za fante. Izkušnja molitve, tihote, bratstva, preprostosti, poglobljanja vere skozi kateheze, romanja na Sveto Goro ... Bilo je sicer zelo težko, a tudi zelo bogato. Gospod je ponovno deloval, neke v globini, v tihoti. Takrat je On

vrgel svoje mreže, ki so me počasi potegnile k Njemu, v Njegov načrt.

Začutil si, da bi postal brat kapucin. Zakaj ravno kapucin? Je bila odločitev težka? Kakšni so bili koraki?

Pot do vstopa h kapucinom ni bila lahka. Zanje sem se odločil, ker sem vedno bolj čutil, sploh po programu Izkušnje poklicanosti, da je to tista pot, za katero se sam sicer ne bi odločil, a se je vedno bolj kazala kot Božja pot. Če sem še malo prej navedel, da sem si na začetku srednje šole močno želel oditi v drug Red predvsem zaradi aktivnosti, skupin, dogajanja, so me tukaj začele pritegovati neke povsem tretje vrednote; preprostost, ponižnost, globina, domačnost, ki sem jo čutil v samostanih, skupno življenje, enostavnost, kapucinska glasba ...

Odločitev je bila na splošno težka tudi zato, ker sem bil sam od nekdaj oseba, ki so ji bile hitro vseč stvari pri več duhovnostih različnih redov. Hitro sem bil očaran od različnih svetniških zgledov, a se vsega pač ne da izbrati in vsaka odločitev je tudi ločitev. Tako sem se na koncu poletja, po opravljeni maturi odločil, da vstopim h kapucinom.

Ko si se odločil, tudi kapucini niso imeli nič proti, da bi prišel. Kakšna je bila tvoja nadaljna pot?

Kot že rečeno sem ob koncu poletja 2014, po opravljeni maturi, napisal prošnjo za vstop v kandidaturo h kapucinom. Takrat me je odprtih rok sprejel bivši provincial brat Vlado. Konec septembra istega leta sem vstopil v ljubljanski samostan v Štepanji vasi. Z menoj je bil še en kandidat, pozneje pa so se pridružili še trije.

Sam sem v tistem letu pričel s študijem na ljubljanski Teološki fakulteti. Po enem letu sem ga prekinil, saj je sledilo kar šest let redovne vzgoje in študija v Italiji. Pred odhodom v kapucinske vzgojne hiše smo se bodoči postulanti odpravili v Assisi na intenzivni tečaj italijanščine.

Sledilo je leto postulata v Lendinari, leto noviciata v Tortoni, tri leta ponoviciata v Milanu (+ študij filozofije), eno leto študija teologije v Benetkah ter naposled vrnitev nazaj v Ljubljano, kjer sem že drugo leto zapored.

Se je težko odpovedati svoji volji, lastnini, biti pokoren? Te stvari danes niso nič kaj v modi...

Biti pokoren in se odpovedati lastni volji je zame osebno zelo težko, a je obenem tudi ena najlepših stvari. Ko sem se moral večkrat v nekaterih stvareh zaupati predstojnikom, iti proti lastnemu razumu, se vreči v temo, je

bilo strašansko težko, a naposled je Gospod vedno pokazal, da je bila to Njegova volja. Zatem je prišel mir in veliko veselje pa tudi vedno večja svoboda.

Ja, dandanes je zares težko verjeti, da mi lahko Bog govori pomembne in konkretne stvari za moje življenje prav po sobratu, ki ga imam ob sebi. To je preizkušnja vere in zaupanja, pa tudi šola ponižnosti ...

Zakaj je potrebna precej dolga vzgoja, da človek reče življenjski DA?

Mislím, da je dolga vzgoja pomembna ravno zato, da bi človek popolnoma dozorel in dosegel to, kar sem zapisal v prejšnjem odgovoru; torej da bi znal vsak dan znova iskati voljo in načrte ljubezni nekoga drugega, mu zaupati, mu slediti, tudi če je konkretnost težka in velikokrat nič kaj prijetna. Mislím, da je pri doseganju tega cilja potrebno iti skozi korenito rast tako na telesnem, duševnem in duhovnem nivoju.

Verjetno ti ni bilo težko biti v tujini. Kako to? Je težko spoznati druge ljudi, da lahko z njimi živiš? Na kaj si v svojem življenju ponosen?

V Italiji mi je bilo povsem na začetku malce težko, saj ni vedno preprosto vstopati v novo kulturo, se soočiti z novim jezikom, novim načinom in slogom življenja ... Pozneje se je vse na široko odprlo; jezik, kultura in predvsem sprejemanje mentalitete ljudi ...

Zelo sem bil vesel treh let samostanskega življenja v Milanu, kjer nas je bilo v samostanu tudi do petdeset bratov iz desetih različnih držav. Bil sem zelo dovzeten in prilagodljiv za tako veliko pestrost in raznolikost, odgovor za to pa tiči zagotovo v že navedenem dejstvu, da prihajam iz velike družine. Spoznavati in živeti z ljudmi iz drugih kultur in držav seveda ni lahko, je pa zelo lepo in bogato.

Da bi se z nekom iz druge kulture povezal je zadosti že to, da se poišče skupni interes. Tako smo npr. s Hrvati v Milanu igrali nogomet in to je bila odskočna deska še za globlje stvari v naših odnosih.

V življenju sem ponosen na mojo družino, predvsem na starše, ki so mi podarili življenje pa tudi zgled vere. Bogu hvala zanje.

Kako lahko v današnjem času bratje kapucini nagovarjamo mladega človeka?

Tako, kot sem že omenil v enem izmed prejšnjih odgovorov, sta ena od najlepših

karakteristik naših bratov preprostost in majhnost. Mislim, da je to tisto srce naše frančiškovo-kapucinske karizme; biti na preprost način z mladimi, biti z njimi, pozabiti na lastne interese in načrte, jih poslušati, jih poiskati, biti dostopen zanje ...

Kaj pomeni zate tišina in kaj v njej početi?

Zame tišina pomeni dar, ki je neizbežen za stik z Gospodom, kakor zrak, ki ga diham, ki je nujen za preživetje srca. Ponujen mi je vedno in povsod... Vsak dan znova je na meni, da ga diham, se Vanj potopim, se mu prepustim, da me vodi. Sprva mi je bila tišina težka, pozneje pa sem jo začel sprejemati.

Kaj želiš sporočiti bralcem teh vrstic?

Vsakemu bralcu posebej želim obilo Božjega blagoslova na življenjskih poteh, tako lepih, kot tudi tistih manj lepih, temnih, kjer se zdi, da ni luči in prave smeri. Ko bodo na tistih poteh, jim želim, da bi na njih vedno znova znali ponavljati Gospodu: „Vem, da me imaš rad!“

Dragi Jožef. Naj bo tvoj DA res življenjski in blagoslovljen. Veseli smo, da se boš popolnoma izročil Bogu in bratom.

Pogovarjal se je br. Vlado Kolenko

Teden bratstva 2023 - Možnica

Teden bratstva bo letos potekal od 6. do 13. avgusta 2023 v dolini Možnice, blizu Loga pod Mangartom.

Bivali bomo v nekdanji vojaški karavli, ki je preurejena v dom planincev.

Gre za teden intenzivnega krščanskega življenja v skupnosti, z dopoldanskim duhovnim programom in popoldanskim izletom do okoliških naravnih lepot, dvakrat v tednu pa se odpravimo v višje hribe, zahtevnost prilagodimo udeležencem.

Vmes pa druženje, kopanje, skupno kuhanje, pomivanje, molitev, pogovori, sv. maša ...

Teden je namenjen članom Frančiškove mladine in simpatizerjem sv. Frančiška, starim do 35 let.

Možna je udeležba tudi samo na delu tedna, prednost pa imajo tisti, ki bi bili celotni teden.

Potrebna je zadostna kondicija potrebna za celodnevno pohajanje po hribih.

Omejitev je 25 udeležencev.

Prijave zbiramo do 30. 7. 2023

Predvidena cena je 150 EUR za ves teden.

Z vami bova br. Matej Nastran OFMCap in s. Sabina Głowacz FMM.

Za več informacij kontaktiraj: matej.nastran@gmail.com ali 031/364-316.

Vrh z razgledom proti Triglavu in Kanjavcu

Zadnjiški Ozebnik

2094 m

Če te vlečejo samotni hribi in manj obljudene poti, še vedno pa lahke in dovolj uhojene, bo Zadnjiški Ozebnik pravi vrh zate.

Nahaja se v osrčju Julijskih Alp, dviga se visoko nad Trento in Zadnjico, pod njim se vozijo kolone avtomobilov na Vršič, mnogo turistov obišče bližnji izvir Soče, a vseeno sam ni deležen pogostega obiska. Največja verjetnost je, da boš vrh imel povsem zase.

Vzpon ti bo vzel štiri ure in pol, nekoliko manj sestop, pri čemer boš prehodil lepo višinsko razliko: preko 1.400 metrov, kar pomeni, da je tura naporna in je potrebno imeti dovolj kondicije. Prav tako pa nekaj smisla za orientacijo in pozorno oko, da boš sledil poti.

Kot vedno, kadar je to mogoče, predlagam krožno turo, s katero boš goro dejansko obkrožil z vseh strani: začni v Zadnjici, do katere prideš s ceste na Vršič in kmalu po odcepu te čaka parkirišče. Najprej zložno po cesti prečiš travnike, nato vstopiš v gozd, nato pa se ob stalnem rahlem zavijanju v desno podlaga spremeni v prodnato in kamnito. Tudi kakšen

studenček boš prečil. Pot ni označena, kar pomeni, da ni običajnih markacij, le občasno kakšna oznaka.

Kmalu boš lahko občudoval hribovski svet: videl boš pot iz Zadnjice, ki se vzpenja proti Luknji, pokazale pa se ti bo predvsem mogočna stena Kanjavca, ki je najvišja stena v naših Julijcih: kar 1.500 metrov je od vznožja do vrha. To je višje kot Triglavska stena, ki je sicer bolj mogočna, širša in bolj strma, zato

Proti Triglavu

Greben Velikega Špičja

jo imenujemo preprosto Stena, ni pa višja od Kanjavčeve.

Na višini cca. 1.600 metrov je razpotje, imenovano »Čez Dol«: levo gre pot proti Prehodavcem, ti pa moraš tu zaviti desno in s pozornim pogledom najti potko, ki te bo skozi ruševje popeljala proti vrhu. To mesto si zapomni, daj ko se boš vračal, se boš tu ločil od poti, po kateri si prišel, in se po drugi strani gore začel spuščati proti Trenti.

Vrh je zelo razgleden in dolgo boš lahko užival v opazovanju in prepoznavanju drugih vrhov: pred teboj bodi Triglav, Kanjavec, Veliko Špičje,

Pihavec, Goličica, Razor, Trentski Pelc, Bavški Grintavec in drugi.

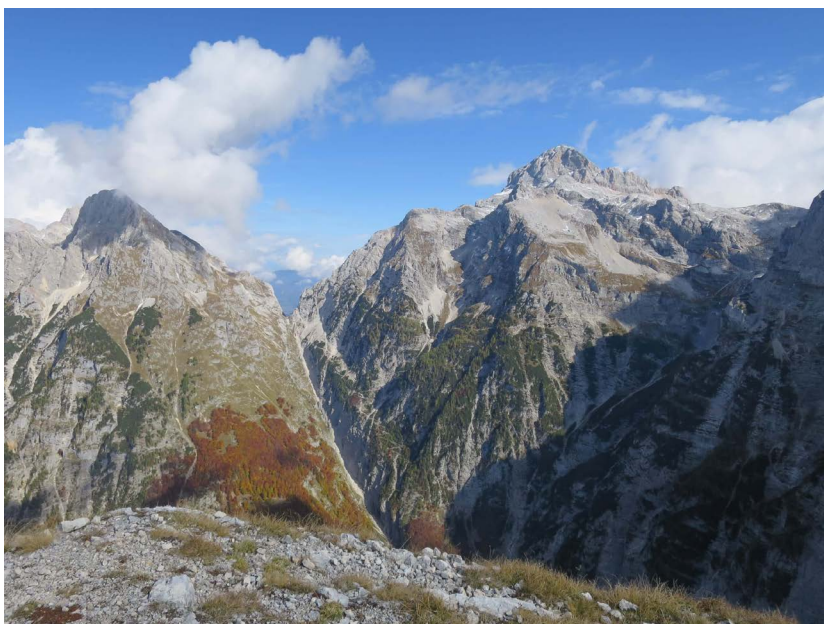
Kot zanimivost še to: na Zadnjiškem Ozebniku je skrita tudi italijanska vojašnica Velika Glava, ki pa je zaraščena in zelo težko dosegljiva.

Poseben čar pa ima Zadnjiški Ozebnik v pozni jeseni (druga polovica oktobra), ko v zlatorumeni barvi zasijejo macesni v vsej svoji lepoti.

Še nujno opozorilo: ker gre za neoznačeno pot se nikar ne podajaj na ta vrh sam (to je sicer splošno pravilo), ampak raje v družbi koga, ki je tam že bil. In nujno preberi še kak bolj obsežen opis poti, vključno s slikami, kot za začetek vedno priporočam spletno stran hribi.net.

Eno izmed vprašanj na izpitu za planinskega vodnika je tudi: »Kakšni pridemo iz hribov?« In pravilni odgovor je: »Utrujeni, zadovoljni in pomirjeni.« Zadnjiški Ozebnik ti bo zanesljivo dal točno tako izkušnjo!

br. Matej Nastran

Pihavec, Luknja, Triglav

Tišina pri razmišljanju o spolnosti in telesnosti

Na jezeru je nastal velik vihar, tako da so valovi pokrivali čoln; on pa je spal. Pristopili so k njemu, ga zbudili in rekli: »Gospod, reši nas! Izgubljeni smo!« Dejal jim je: »Kaj se bojite, maloverni?« Tedaj je vstal, zapretil vetrovom in jezeru in nastala je globoka tišina. Mt 8, 24-26

V Matejevem (Mt 8, 25-26), Markovem (Mr 4, 38-39) in Lukovem (Lk 8, 25-26) evangeliju je opisan primer, kjer Jezus umiri vihar, po čemer nastane globoka tišina. Tišina vedno nastane po tem, ko učenci opazijo problem in prosijo Jezusa, ta pa se razjezi in nekaj ukrene (pomiri vihar). Iz evangelija lahko razumemo tišino, kot tisti del življenja, kjer se počutimo varne, ljubljene, v nežnem zavetju in pomirjene s situacijo. Vedno je nastala po tem, ko so se učenci obrnili s prošnjo na Jezusa, ta pa je vedno posredoval. Učence je bilo strah znotraj svojih teles. V občutku nemoči in nezanesljivosti, nečesa kar je presegalo njihove moči.

Morda se ni zgodilo tako, kot so učenci pričakovali - morda so želeli, da jih vrne na kopno, da naredi čudež in jih prestavi v varno zavetje doma - Jezus, pa je "samo" pomiril vihar, jih pustil v čolnu polnem vode, v mokrih oblekah in sredi morja.

Vihar po naše

Odlomek v kateri je omenjena globoka tišina, po prošnji učencev in po Jezusovem posredovanju, nas lahko močno nagovarja v naših najglobljih stiskah, strahovih, viharjih. Sprašujemo se lahko ali in koliko prosimo Jezusa za pomiritev osebnih strasti, poželjenja,

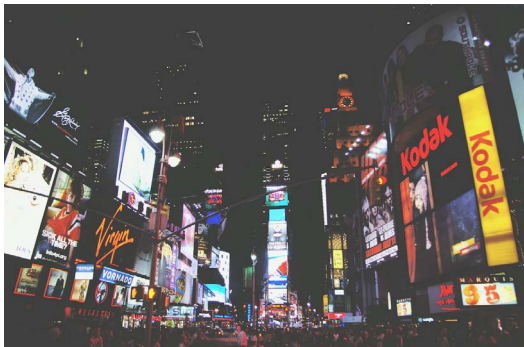
nečistih pogledov in skušnjav na področju telesnosti in lastne spolnosti. Koliko se obračam na Jezusa ali me je preveč strah in celo sram, da bi mu zaupal takšne viharje? Bi jih Jezus znal pomiriti? Obljublja nam globoko tišino. Obljublja tišino, ne obljublja nam, da bo naredil tako, kot si mi želimo, obljublja pa nam gotovo notranjo varnost. Obljublja nam pomiritev stanja z vidika večnosti. Jezus nas vedno nagovarja celostno. In pri tem želi, da se mu tudi celostno prepustimo. Kar pomeni tudi s telesom. Tudi z vsem tem kar nam na našem telesu ni všeč. Vsem česar nas je sram. Vse, kar nas je morda že pripeljalo do zasramovanj, težav, neizpolnjenih ljubezni ... Jezus me sprejema in ljubi točno takega, kot sem. V tem telesu. In v tem trenutku mi želi priti na pomoč. Sprejeti moj strah in pomiriti moj vihar.

Tišina je stanje, kjer se lahko umirimo, začutimo in občutimo sebe, si pustimo slišati svoje telo in svoja hrepenenja, lažje slišimo glas Boga. V tišini lahko samo smo, brez obveznosti, obremenitev, pričakovanj. Takšna tišina je potrebna, da občutimo notranji mir in svoje stanje na telesnem, duhovnem in duševnem področju.

Hrup poln laži na področju telesnosti

V zahodni družbi pride povprečen človek na dan v stik s 6.000 do 10.000 oglasi (pri tem

so mišljeni tako oglasi, ki jih slišimo na radiu, TV, jumbo plakatih, Youtube-u, družabnih omrežjih ...). In marsikateri med njimi prikazuje seksualizirano telo. Pa naj si gre za oglas za mobilno telefonijo, za motorno žago ali avtomobilске gume. V čem je razlog, da opazimo (predvsem ženska) telesa, ki so pomanjkljivo oblečena in izrazito ne sodijo k produktu, ki ga prodajajo? Z vidika oglaševanja je stvar zelo jasna - ob takih prizorih se tako moški, kot ženske zadržimo precej več časa, kot sicer. In to pomeni, da imajo takšni oglasi večji vpliv na našo podzavest in bolj vplivajo na to kateri produkt bomo kupili. Morda bi se na prvo žogo zdelo, da se ob takšnih oglasih zadržimo več časa predvsem moški (zaradi vzbujenja, dviga testosterona ipd.), ampak dejstvo je, da takšni oglasi tudi ženske zadržijo več časa, kot bi se sicer. Običajno se to dejstvo razlaga z žensko željo po lepoti. Ker si ženska želi biti opažena, lepa, videna, so takšni oglasi "idealna" priložnost, da se seznani s tem kar je trenutno "in". Hitro se lahko prepričamo (vtipkajte recimo v Youtube Dove Evolution), da je večina takšnih oglasov precej predelanih in da je bolj malo resničnosti v končni podobi, ki jo vidimo. Tako si lahko predstavljamo tudi osebo, katere fotografija je na takem velikem oglasnem panoju, ki se sprehaja mimo njega, ampak bo še vedno nezadovoljna s svojim izgledom, saj v resnici ne izgleda tako, kot podoba na plakatu (dolžina vratu, gubice,

velikosti oči, izstopanje barv ...). In tudi v tem viharju neresničnih telesnih podob, Jezus čaka ob nas, da ga pokličemo in prosimo, da pomiri naše srce. Da nam pomaga pogled ponovno usmeriti k pravi Lepoti. K zavedanju, kako čudovito smo ustvarjeni v tem telesu, ki ga imamo in ki se nam velikokrat zdi tako zelo nepopolno.

Iskanje identitete in spreminjanje spola

V življenju vsakega od nas so zelo pomembni trenutki, ko začnemo iskati svojo lastno identiteto. Ob vprašanju Kdo sem v resnici?, se lahko pojavijo vprašanja, ki jih ne moremo razrešiti čez noč. In to z namenom.

K poglobljenemu iskanju nas Jezus vabi na več mestih in tudi, ko se sam umika v tišino, se umika tja z namenom, da vstopi v odnos z Očetom, verjetno tudi zaradi bolj jasnega zavedanja kdo je on sam. Pomembnih, intimnih skrivnosti ne oznanjamo z megafonom na ulicah, ampak v zaupnem ozračju, med osebami, ki so nam blizu.

V današnji družbi pa lahko danes opazimo, da zaradi stalnega "hrupa" (sploh mladi) težko slišimo stvari, ki nam jih Bog šepeta v srce. In tako tudi ne slišimo odgovora na vprašanja kdo sem? Pri preizkušanju tega ali sem se rodil napačnega spola, pa velikokrat prihaja do ran, ki niso enostavno reverzibilne in zaznamujejo človeka za celo življenje. Po drugi strani pa običajno ne rešijo stisk, ki so velikokrat lahko spodbuda za takšno eksperimentiranje z lastnim telesom. K čemu nas Jezus vabi na tem področju? K izvirnemu iskanju tega zakaj sploh smo ustvarjeni? Kakšen namen ima naša spolnost in kaj pomeni naša rodovitnost v najširšem pomenu besede (poleg rojevanja otrok tudi skrb za uboge, duhovno očetovstvo in materinstvo, odgovarjanje na stiske časa, klice Svetega Duha ...).

Tišina, ki boli

Beseda tišina pa lahko v nas prebudi občutke nelagodja in mučnih spominov na odnose, kjer ni (bilo) izgovorjenih čustev ali so (bila) nezaželeni. Takrat in tam, tišina boli. Tudi tja povabimo Jezusa, da pomiri "prethi vihar", saj to ni tišina, ki jo ponuja Jezus po svojem posredovanju.

Takšno tišino si želimo prekiniti s pogovorom, odpuščanjem, sočutjem in empatijo. Zamolčane vsebine v družinskih ali medsebojnih odnosih in zapovedana tišina je tista, ki rani in je lahko tudi zelo nasilna (npr. ignoranca). Na tej točki nagovarja tudi Jezusova odločnost, moč in pogum pri pomiritvi viharja. Mučno tišino lahko prekinemo z vstopanjem v odnose. Najprej v odnos z Gospodom, kjer ostaja povabilo, da smo popolnoma iskreni. Z vsemi našimi ranami, bolečinami in nesnago, ki se nas je prijel tekom življenja in ki jo kljub spovedi lahko še vedno čutimo. Prav telo je tisto, ki si najdlje zapolni izkušnje. In tu poznamo rane tišine, ki izvirajo iz spolnih ali fizičnih zlorab, iz neprejemanja pozornosti ali potrditev s strani staršev, iz izdaj ... Izročimo to tišino Jezusu, da jo On zapolni s svojo ljubeznijo. Ubeseidimo to tišino. Povejmo kaj je, to kar nas boli in kjer si želimo spremembe.

Tiha rast

In prav ta "zemlja", ki je v veliki meri sestavljena iz gnoja, ran, bolečin ... je zelo rodovitna in je velikokrat lahko ključna za rast.

Za rast, ki je najprej tiha in neopazna, ki pa nas spreobrača in osvobaja. In pri tem ne govorimo samo o rasti na duhovnem področju, ampak zagotovo tudi na področju duševnosti in telesnosti. Telo, kot tempelj Svetega Duha, je tisto, ki nam prvo pomaga sprejemati darove, lepote, naše življenje in nas postavlja v odnose. V odnos s samim seboj, z Bogom, z bližnjimi, s stvarstvom.

Pustimo si čas za Božjo tišino, ki nam lahko močnejše spregovori, kot vsak hrup naših vsakdanjih življenj. In ne glede na to ali nas tišina boli ali nam je nekaj prepotrebne, povabimo vanjo Jezusa. Naj bo On tisti, ki bo prvi spregovoril in dal pomen tej tišini.

Mateja Podmenik in Benjamin Tomažič

1. <https://www.theguardian.com/society/2022/jul/28/nhs-closing-down-london-gender-identity-clinic-for-children>
2. <https://webtribunal.net/blog/how-many-ads-do-we-see-a-day/>
3. https://www.researchgate.net/publication/261762967_An_Overview_of_Depression_among_Transgender_Women

Najti življenjsko pot

Prav zanimivo je pisati za Frančiškov prijatelj, in to o moji poklicanosti. Prav dejstvo, da me Frančiškov prijatelj še vedno doseže na domačem naslovu, me vedno znova na kratko spomni na čas mojega odločanja glede izbire življenjske poti.

Frančiškov prijatelj me namreč doseže vsako leto odkar sem se leta 2010 podal na romanje z brati kapucini v Assisi. Ne brez razloga: leta 2010 sem zaključil tretji letnik na Škofijski gimnaziji v Vipavi. To je bil čas, ko je začelo v meni utripati nekaj, česar nisem znal čisto dobro razložiti, zato sem se odločil za romanje z brati kapucini v Assisi. Na tem romanju sem zadeve pri sebi nekoliko razčistil in pustil odprta vrata za možnost nadaljevanja po poti duhovnega poklica.

Takrat sem resno razmišljal, da bi vstopil med kapucine, je pa ta ideja v naslednjem letu nekako zbledela, zato je pot po končani gimnaziji peljala v Bogoslovno semenišče v Ljubljano.

Moram takoj pojasniti, da odločitev za duhovni poklic zame ni bila nič dramatičnega. Na pot sem se podal zelo sproščeno. Še za bogoslovno glasilo, ko sem moral spisati nekaj o sebi, sem napisal, da grem poskusit, če je

to zame. Nisem torej vstopil v bogoslovje, da bi postal duhovnik – tej formulaciji sem se vedno upiral – ampak zato, da preverim, če me Bog želi imeti tam.

Izhajam iz zelo »normalne« družine, bolje rečeno »klasične«. Prepričan pa sem, da bi brez domačega zgleda in nekaterih močnih vzgojnih likov na moji poti odraščanja imel Gospod Bog veliko več dela s tem, da bi me »spravil v bogoslovje«. Tako pa sem imel doma osnovno podporo, hkrati pa močno duhovno vzpodbudo v duhovnih programih, ki jih je takrat organizirala s. Rebeka Kenda v Kanjem Dolu nad Črnim Vrhom.

Tam je moja duša malo bolj zadihala, tam sem se učil molitve pred Najsvetejšim, tam sem tudi začutil moč krščanske skupnosti. Pa tudi nekaj reda in discipline, predvsem pa zavest, da je življenje krhka dobrina, ki jo

je treba čim prej investirati tako ali drugače. Po domače povedano: odločiti se je treba za življenjsko pot in na njej nato vztrajati, saj je v tem blagoslov.

Kot rečeno, pa to ni bilo dovolj za svoboden odgovor na duhovniški klic. Pravzaprav tega nikoli, niti danes, nisem dojemal kot »klic«. Šlo je bolj za neko sosledje dogodkov, ki sem se jim pogumno prepustil in na koncu poti, od takrat pa vsak dan, preverjal, če me moja dosedanja pot osrečuje. Ne govorim o neki površni sreči, ampak o globokem, notranjem vtisu, da Bog blagoslavlja to, česar sem se lotil, in če sem notranje zadovoljen tudi takrat, ko ne gre vse po maslu.

Pravzaprav je bilo tako, da sem sredi študija v bogoslovju iz njega skoraj izstopil, pa sem po neki posebni milosti vseeno vztrajal še malo. Zadeve so se nato umirile, tako da sem študij nato zaključil in na duhovnih vajah, v tišini pred Gospodom, jasno izprašal svojo vest.

Kot rečeno, je bilo glavno vprašanje, ki sem si ga postavljaj, tisto o sreči – torej čisto človeško vprašanje. Uvidel sem, da misel na duhovniško delo prižiga neko iskrico, ki se ni ugasnila niti takrat, ko je bilo precej težko in sem z eno nogo že zapuščal Bogoslovno semenišče.

In tako ostaja vse do danes. Načrti, ki sem jih imel, so se sicer vsi po vrsti porušili. Po posvečenju novi duhovnik običajno odide med ljudi, za katere je tudi posvečen, pri meni je šlo nekoliko drugače, saj me je škof poslal na študij v Rim. Njegova želja je prišla

iznenada, sprva kot predlog, nato pa se je študij nadaljeval vse do zadnje stopnje, pri čemer je povsem preoblikoval moje duhovniško poslanstvo.

Danes opravljam službe, o katerih še nekaj let nazaj ne bi niti sanjal. In ne narobe razumeti: ne pravim, da so te službe sanjske, daleč od tega. Ne bi pa nanje niti pomislil. Po sedmih letih študija v Rimu sem vendarle dočkal, da me je gospod škof poslal na župnijo, in sicer v Vipavo. Hkrati sem postal še predavatelj dodatnega predmeta na naši Škofijski gimnaziji v Vipavi. Nekajkrat na teden pa se znajdem tudi v Ljubljani, in sicer na Teološki fakulteti ali pa v Tiskovnem uradu Slovenske škofovske konference. Povsem nepripravljenega me je zadela še ena prošnja, namreč, da v medijih zastopam slovenske škofove.

Skratka, dokaj kratka, a zanimiva pot je za mano. Ne vem, kako bo čez deset, dvajset let, a do sedaj je Gospod Bog izdatno in pogosto kazal, da me želi imeti tam, kjer me ima, in da blagoslavlja mojo pot. Hvaležen sem mu za to in privoščim vsakemu, da bi našel življenjsko pot, ki jo je Gospod zanj začrtal.

Gabriel Kavčič

Vsak brat naj postane podoben materi

Sveti Frančišek, je, da je zmozel iti med uboge in delal z njimi, moral prepoznati samega sebe kot ubogega, majhnega, pomoči potrebnega v Bogu. To je njegova največja veličina. Letos Manjši bratje po svetu praznujemo obletnico Potrjenega vodila. V njem je na čudovit način razložen in opisan mehanizem srečevanja s človeškim uboštvo, ki za Frančiška ni problem, temveč je odskočna deska za odkritje Boga v ubogih, ne samo v materialno ubogih, temveč v slehernem Bratu, ki je od Boga poslan.

Sv. Vincencij Pavelski je nekoč dejal: „Toliko ubogih in revežev sem srečal v življenju, a najbolj ubogega človeka sem srečal in prepoznal kot samega sebe“!

Frančišek v središču Potrjenega vodila ponuja koordinate za življenje bratskih odnosov v skladu s prejeto poklicanostjo: „In kjerkoli se bratje srečujejo in se bodo srečali, naj pokažejo drug drugemu domačnost. In vsak naj z zaupanjem pokaže svoje potrebe drugemu, kajti če mati hrani in ljubi svojega telesnega otroka, koliko bolj naj bi nekdo ljubil in hranil svojega duhovnega brata? In če kdo od njih zboli, mu morajo drugi bratje služiti tako, kakor bi sami želeli, da jim služijo“ (Pv 6,7-9).

Po srečanju z gobavci in Križanim v San Damianu je sledilo več let življenja v samotni. Frančišek živi dar bratov, kot se sam spominja v Testamentu: „Gospod mi je dal brate“ (Test 14).

Bratstvo postane področje, v katerem se zbližajo prejšnje izkušnje, dar, ki ga Bog daje Frančišku in ki usmerja njegovo pot razločevanja, ki usmerja pot razločevanja glede tega, kar Gospod zahteva od njega. Bratska razsežnost tako postane sestavni del karizmatične izkušnje, ki jo doživlja Frančišek in je sposobna prebuditi in pritegniti srca mnogih moških in žensk. Osemsto let po izidu Regule bolate ali tako imenovanega

Potrjenega vodila, ki je izraz tega življenja, smo še vedno priče plodnosti Frančiškove karizme.

Zgornje besedilo je v okviru Potrjenega vodila gotovo najpomembnejši odlomek o vrednosti bratskih odnosov, obzorju, ki se nekako vleče skozi celoten razvoj samega pravila in ponuja čudovit in širok pogled na način odnosov med „brati“. Poudarjena sta dva vidika kot merila in dodani parametri za odnose med brati.

1. domačnost, ki se kaže na občutljiv način („naj se pokažejo kot domači“) in za katero je značilna vzajemnost, pri kateri vztrajajo („med seboj vzajemno“);

2. Frančišek poziva k zaupanju, ki jim omogoča, da drug drugemu izkažejo svoje potrebe. Gre za to, da človek brez kakršnegakoli strahu odpre svoje srce bratu in se zaveda, da ga lahko varuje tudi v lastni potrebi in omejenosti, kakršnakoli že je, materialnega, moralnega ali duhovnega značaja. Vztrajanje pri vzajemnosti poudarja globino odnosov in svari pred enostranskimi manifestacijami, ki bi lahko sprožile kompleks manjvrednosti oziroma večvrednosti, škodljiv za bratske odnose. Zagotovo pa najpomembnejši element daje podoba matere, ki jo Frančišek uporabi za ponazoritev bratskih odnosov, predlaganih v prejšnjih stavkih, zlasti v zvezi s težkimi razmerami, obremenjenimi s potrebami in nujami: „Če namreč mati hrani in ljubi svojega telesnega sina, koliko bolj pozorno mora človek ljubiti in hraniti svojega duhovnega brata?“. Lik matere je vzet kot osrednja podoba, ki povzema „eksistencialno vlogo“, ki jo mora vsak brat odigrati za drugega. Vsak brat naj postane podoben materi, ki neguje in ljubi svojega telesnega otroka. Gre za zadovo-

ljevanje potreb („negovanje“) znotraj afektivnega naboja ljubezni in naklonjenosti („ljubiti“). Avtentični bratski odnosi se še posebej kažejo v času potrebe in nujnosti, ko se bratsko-materinska čustva kažejo z dejanji.

Zlahka razumemo, zakaj je vprašanje bolezni v življenju bratov postavljeno takoj zatem: „In če eden od njih zboli, mu morajo drugi bratje služiti tako, kot bi sami želeli, da jim služijo. Ko eden ‚zboli‘, s čimer pokaže svojo slabotnost in človeško nestabilnost, povezano s telesom, ki ni več sposobno samostojnosti in zato potrebuje pomoč, ali si ta bolni brat ne želi skrbni in pozornosti, kakršne je sposobna le mati?

Skrb za bolnega brata ima za Frančiška tudi evangelijsko motivacijo s sklicevanjem na tako imenovano „zlatο pravilo“ (prim. Mt 7,12), ki se tu uporablja za bolnike. Zdi se mi primerno, da v zvezi z uporabo materinskega lika poudarimo naboj odgovornosti, ki ga ta izpostavlja. Če je bratstvo Božji dar, je hkrati zaupano odgovornosti in skrbi vsakega brata, po Frančiškovih stopinjah, ki do svojih bratov čuti kot do matere. V pismu, naslovljenem na brata Leona, svojega zvestega spremljevalca, piše: „Brat Leon, tvoj brat Frančišek ti želi zdravje in mir. Tako ti govorim, sin moj, kot mati ...“. Kakor se vsaka zemeljska mati nauči biti mati tako, da skrbi za svoje otroke, tako se Frančišek nauči biti mati na način, da skrbi za svoje brate/otroke.

„Biti družina“ in skrbeti drug za drugega „kot mati“: na takšen način Frančišek predlaga, da biti bratje pomeni živeti v „hiši“ kot družina, v posebnem prostoru, v katerem se živijo odnosi zaupanja in sprejemanja, kjer je mogoče deliti in podpirati življenjske potrebe in nujnosti. Morda ni dovolj biti „bratje“; od nas se zahteva, da sprejemamo, negujemo in ljubimo tako, da drug drugemu postanemo matere, pri čemer vzpostavljamo čustva in odnos, zaradi katerih je bratstvo „družina“.

*br. Angelino Borgino
prov. minister lombardske kapucinske province*

Taizé

Začetki Taizéjske skupnosti, ki danes šteje okrog 90 bratov, segajo v leto 1940, ko je Roger Schütz v majhni francoski vasi Taizé kupil zapuščeno hišo. Takrat še študenta teologije je med okrevanjem po tuberkulozi začel privlačiti meniški način življenja. Ob tem je razmišljal, kaj v resnici pomeni živeti po Svetem pismu in iskal drugačen izraz krščanskega življenja.

Med vojno se je v Švici živeči Roger Schütz, kaksneje brat Roger, čutil dolžnega pomagati tistim, ki so trpeli zaradi vojne. V tistem času je le nekaj kilometrov proč od vasi Taizé potekala meja med Vichyjsko Francijo in okupiranim območjem, zato je hišica kmalu postala zatočišče mnogim beguncem in ranjencem ter skrivališče Judom. Novembra 1942 je Gestapo zasedel Rogerjevo hišo, medtem ko je v Švici zbiral sredstva za pomoč beguncem. V Taizé se je zato lahko vrnil šele jeseni 1944, po osvoboditvi Francije.

Medtem ko leta 1941 brat Roger izdal nekaj spisov, v katerih je orisal več vidikov skupnega življenja, osredotočenega na Kristusa. Po vojni je z nekaj prijatelji že začel živeti skupnostno življenje. Na velikonočno nedeljo 1949 se je sedem bratov zavezalo k življenju po Kristusu v preprostosti, celibatu in skupnosti.

Bratje molijo, duhovno spremljajo mlade ter organizirajo mednarodna srečanja v Taizéju in po svetu. Njihova prisotnost je vir navdih in

podpore za mlade, ki obiščejo skupnost. S svojim zgledom jih spodbujajo, da živijo svojo vero v vsakdanjem življenju ter se zavzemajo za mir, spravo in solidarnost.

Brat Roger si ni predstavljal, da bo skupnost postala prostor srečevanja mladih, vendar pa so njihova preprostost, ekumenizem in prizadevanja za mir začela privabljati številne fante in dekleta iz vse Evrope. Bratje so jih sprejeli z odprtimi rokami, pripravljeni, da jim prisluhnejo. Tako je pomembna naloga skupnosti postala skrb in molitev za mlade, ki od šestdesetih let v tisočih prihajajo v vas.

Vas na enem od Burgundskih gričev tako postane stičišče mladih, ki z vseh koncev sveta pridejo tja preživeti teden dni. Poleg globoke molitvene izkušnje obiskovalci v Taizéju doživijo lepoto tišine in enostavnega življenja. Zanimiva so tudi srečanja z vrstniki, ki ponujajo možnost, da spoznajo njihova življenja.

Dan v Taizéju je prežet z molitvijo, delom in sobivanjem. Zjutraj, opoldne in zvečer je čas

namenjen skupni molitvi. Ta čas naznanijo veliki zvonovi. Ob njihovem zvenu se vse delo prekine in vsi udeleženci, prostovoljci in bratje se zberejo v cerkvi. Molitev je vedno sestavljena iz petja preprostih ponavljajočih se spevov, branja Svetega pisma in tišine. Slednja omogoči prostor za osebno premišljevanje in molitev.

Poleg molitve je na dnevnem redu tudi svetopisemski uvod, ki ga vodi eden izmed bratov. Temu sledi podelitev v manjših skupinah. Takrat imajo mladi možnost izraziti svoje mnenje, se pogovoriti o vprašanjih, ki jih načenjajo, predvsem pa slišati druge. Takšna izkušnja vsakomur razširi obzorja in spremeni pogled na svet.

Taizé pa niso le molitve in pogovori, ampak tudi delo. Bratje v skupnosti živijo od svojega

DELAVNICE MOLITVE IN ŽIVLJENJA
Nova evangelizacija

SREČANJE IZKUŠNJA BOGA

Ob poslušanju Božje besede in v molitvi iščemo Božje obličje

DOŽIVITE GLOBOKO IZKUŠNJO BOGA V TIŠINI IN SAMOTI

25.–30. junij 2023

Vodi: kapucin br. Štefan Kožuh v sodelovanju z voditelji Delavnic molitve in življenja

Prijave in podrobnejše informacije:
DDK – DOM DUHOVNOSTI KANČEVCI
 Kančevci 38, 9206 Križevci v Prekmurju
 e-pošta: dom.duhovnosti.kancevci@rkc.si
 tel.: 02 / 554 11 38; 041 / 840 897

Lepo prosimo, da se prijavljate predvsem pisno, po internetu: www.kapucini.si, Dom duhovnosti Kančevci, ali po e-pošti.

*"Prositate, vztrajajte, kličite, trkajte. Vrata se bodo odprla.
 Našli boste, kar iščete, dobili boste, kar potrebujete."*

(Ignacio Larrañaga)

dela in ne sprejemajo donacij. Obiskovalcem naprodaj ponudijo izdelke svojih rok. Udeleženci za čas bivanja v Taizéju prispevajo le k stroškom hrane in nastanitve. Bratom pri koordinaciji srečanj pomaga mednarodna skupina prostovoljcev, ki so za več mesecev pripravljeni ostati in pomagati v Taizéju. Udeleženci pa na pomoč priskočijo pri konkretnih opravilih. Prav vsak je prvi dan dodeljen v eno od delovnih skupin. V skupnosti namreč ni zaposlenih, zato morajo obiskovalci sami poskrbeti za pomivanje posode in pribora, kuhanje, čiščenje skupnih prostorov, pripravljanje cerkve ... Vendar pa nobeno delo ni težko, dokler se opravlja z dobro voljo in med prijetnimi pogovori z novimi prijatelji, česar pa v Taizéju gotovo ne manjka.

Za novo leto že več kot 45 let pripravljajo srečanja v enem od evropskih mest. Želijo povezati mlade, ki hočejo svoje duhovno življenje, da bi postali nosilci miru, sprave in solidarnosti.

Vsa srečanja, ki jih Taizéjska skupnost pripravlja izven Taizéja so del Romanja zaupanja na zemlji. Mladi se odpravijo v neznano, ne vedo, kdo jih bo gostil – morda bo to družina, ki bo odstopila zadnji kvadratni meter svojega majhnega stanovanja, morda bo osamljen starejši gospod, morda pa bo spalko treba razgrniti kar v telovadnici lokalne osnovne šole. Hkrati tudi gostitelji ne vedo vnaprej, koga bodo gostili. Tekom srečanja mladi spoznajo mnogo vrstnikov iz vse Evrope, svoje gostitelje in mesto, kamor so prišli.

Običajen dan udeleženci začnejo z zajtrkom po družinah gostiteljicah. Po jutranji molitvi v župnijski cerkvi in pogovornih skupinah se udeleženci napotijo v center mesta na opoldansko molitev. Po prostem času za kosilo in ogled mesta sledijo raznovrstne delavnice. Z večerjo in večerno molitvijo pa se bogat dan zaključí in udeleženci se vrnejo h gostiteljem.

Na silvestrovo se nekaj minut pred polnočjo župnijske skupnosti z gosti povežejo v molitvi za mir in nato praznovanje novega leta nadaljujejo s festivalom narodov.

V Ljubljani bo med 28. decembrom 2023 in 1. januarjem 2024 potekalo Evropsko srečanje mladih, ki ga pripravlja Taizéjska skupnost iz Francije. Srečanja se bo udeležilo več tisoč mladih z vseh koncev Evrope, prebivalci Ljubljane in okolice pa so lepo vabljeni, da jim odprejo svoje domove. Del programa je namenjen vsem, še posebej ste dobrodošli na večernih molitvah. Več o srečanju si lahko preberete na spletni strani: <https://taizeljubljana.si/>.

Nina Oven

Ministrantski dan v adrenalinskem parku

V torek, 10. Junija 2023, smo se dobili v Vipavskem Križu, da bi se odpravili na pot proti adrenalinskemu parku blizu Poreča. Na pot smo se odpravili ob 7.30, saj nas je čakal precejšen del poti, mi pa smo imeli v načrtu za ta dan malo več

aktivnosti kot samo adrenalinski park. Z ostalimi ministranti smo se dobili v cerkvi sv. Martina v Sečovljah. Tam smo imeli mašo in manjši postanek za malico. Ob 10h smo se odpravili proti parku, prišli pa smo ob 10.40. Ko smo prišli v park, so nam razložili, kako bomo zavarovani celotno pot in kako uporabljati škripec za jeklene žice. Nato so nam pripeli varnostne pasove in preizkusili, če smo razumeli navodila. Ko smo končali s preverjanjem, smo se razdelili na tri skupine in odšli vsak na svojo progo. Ko smo končali, smo nekateri odšli na prosti pad in nato smo vprašali, če lahko gremo na go-karte, ki so bili zraven. Dovolili so nam in odšli smo dirkat. Ko smo končali, smo se poslovili in odpravili na plažo, kjer smo se kopali. Med tem ko so se nekateri še kopali, smo šli nekateri ministranti še v bar na pijačo in piščančji hamburger. Ko smo končali, smo se odpravili proti kombijem, kjer smo se še malo pozabavali. Odpravili smo se še na sladoled v Koper, kjer smo se poslovili drug od drugega in krenili proti domu. Ko smo prispeli v samostan, so nas prišli iskat starši in poslovili smo se od prijateljev.

Jan Brataševac

Frama Štepanja vas

Na srečanjih, ki so potekala skozi celo leto pri bratih kapucinih v Štepanji vasi in sestrh FMM na Mirju, smo spoznavali kraje, kjer je deloval in živel sv. Frančišek, zraven pa smo debatirali in premišljevali o dogodkih, ki so sv. Frančiška zaznamovali, hkrati pa smo vlekli vzporednice iz njegovega življenja z našimi. Na ta način smo tako ugotavljali, kako nas sv. Frančišek kliče k svetosti ter koliko nam še manjka da tudi sami postanemo sveti.

Frama srečanja Štepanja vas smo zaključili s sv. mašo in piknikom.

Kako zelo pa ste vi oddaljeni od svetosti?

Vabljeni, da se nam drugo leto znova pridružite na srečanjih Frame in da z nami iščete in raziskujete svetost sv. Frančiška in sv. Klare.

Ps. : Začnemo z oktobrom

Jaz molim tako

br. Primož Kovač:

Hvala, Gospod Boris, za Vaše pismo. Vesel sem, da Vam molitvena naveza toliko pomeni. Ali dovolite, da Vaš zapis, kako molite, objavimo v reviji Frančiškov prijatelj? Običajno podpišemo takšna pričevanja le z imenom, brez priimka in kraja, od kod je kdo doma.

Mir in vse dobro.

Boris

Iskreno sem bil vesel vašega voščila za velikonočne praznike, ki sem ga prejel po pošti.

Šele okrog pol leta sem v molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice. Začel sem, ker so v naši župniji dva brata kapucina in sestra FMM vodili misijon in so na koncu razdelili rožne vence in knjižice.

Jožica: Odkar sem začela moliti po tem namenu, molitve ne izpustim noben dan. Molim v postelji, ko odložim branje in ugasnem luč. Včasih se mi zgodi, da se ponoči zbudim z rožnim vencem v roki, pa potem nadaljujem. Res je, da prej v svojem življenju nisem sama molila doma razen večerno molitev. Potem pa sem prišla v takšne težave, da se nisem imela komu zaupati. Začela sem moliti z vso predanostjo in zaupanjem. Pa mi je odleglo. Težave še niso končane, ampak jaz zaupam v Božjo voljo in čakam, kako bo. Lažje bom sprejela

Praviloma molim desetko sam zgodaj zjutraj in s tem začnem dan. Bolj poredko molim tudi z družino.

Hvala za dar te naveze, za lepe nagovore in prošnje. Hvala tudi za vse misijone in podeljene zakramente, predvsem pa za vašo razpoložljivost za spovedovanje. Naj Bog blagoslovi vse brate kapucine.

dokončno rešitev in pripravljena bom. Svojim dobrim znancem ali prijateljem priporočam molitev kot izhod v stiski.

Angelca: Molitev za duhovne poklice mi ni neznana, saj sem pri živem rožnem vencu že od leta 1995. Molitev sem vzela resno. Z veseljem sem se pridružila molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice. Upam in želim, da bi tudi jaz lahko vsaj delček prispevala s svojo molitvijo. Kdaj najdem čas za molitev? Najraje zvečer. Prižgem svečko in

zmolim desetko. So pa tudi dnevi, ko zjutraj v tišini cerkve opravim svojo dolžnost. Tu se lažje posvetim razmišljanju. Kaj mi pomeni? Molitev je pogovor z Bogom. Bog pa je naš prijatelj. Zato mi molitev pomeni veliko. Me pomirja in v njej najdem notranji mir. So dnevi, ko sem nerazpoložena. Takrat vzamem v roke rožni venec in če več ne, zmolim desetko in upam, da sem bila vsaj komu koristna.

Tadej: Molitev mi pomeni čas, ko se pogovarjam z Bogom in se sprostim. Po navadi molim zvečer, preden grem spat. Kadar pa grem v cerkev k maši, zmolim že v cerkvi, včasih pa nanese, da zmolim skupaj z drugimi molivci naveze.

Marjan: Bog, ki je Ljubezen, nam daje v življenju čudovite priložnosti, da tudi mi, zakoreninjeni v Njem, ljubimo svoje brate. Ena takih priložnosti je Molitvena naveza, zato sva jo z ženo sprejela z vsem srcem, saj osmišlja in pogloblja najino molitev za tako vzvišen in našemu narodu potreben namen. Zlasti se najina molitev dviga k Bogu ob premišljevanju skrivnosti rožnega venca, ko skušava vsaj malo podoživljati Jezusovo in Marijino pot. Posebno doživetje za naju pa je zavest Božje bližine v naravi, ki jo občudujeva na izletih in jo občutiva kot neizmeren Božji dar.

Ljudmila: Tudi jaz sem se z veseljem vključila v molitveno navezo, katere molitev je namenjena za dobre družine in duhovne poklice. Že več let sem vključena v živi rožni venec, viteze Brezmadežne in ni mi bilo težko

se pridružiti še molitveni navezi. Molitev po namenih ni nikoli preveč.

S Frančiškovo molitvijo "O vzvišeni in veličastni Bog" pričnem svoj dan in nadaljujem z molitvami, ki jih vedno molimo bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda. V to molitev vključim tudi desetko rožnega venca po namenu molitvene naveze. Z istim namenom molim rožni venec, ki ga molimo pred jutranjo sv. mašo, če se je le morem udeležiti.

Drugo desetko rožnega venca pa vključim v popoldansko molitev in premišljevanje, ko vršim "Delavnico molitve in življenja". Molitev mi je veliko pomenila vse življenje.

Lojzka: Z veseljem sem se pridružila molitveni navezi. Najprej zmolim desetko rožnega venca za dobre družine in duhovne poklice. Nato za mojega pokojnega moža. Sledi rožni venec, ki ga molim za razne namene, posebno za mojo družino. Na koncu pa še razne molitvice in zahvala Bogu. Molim vedno v popoldanskem času.

*Zbral in pripravil
br. Placid Prša*

Se želite pridružiti Molitveni navezi za dobre družine in duhovne poklice? Preprosto. Pišite na sedež province: **Slovenska kapucinska provinca**, Mekinčeva 3, 1000 Ljubljana; na elektronski naslov: **kapucini.provincialat@rkc.si** ali pa na spletni strani: **www.kapucini.si/poslanstvo/molitvena-naveza-za-dobre-druzine-in-duhovne-poklice/** najdete obrazec za vpis in ga izpolnite.

Tišina, molk, samota?

Zakaj bi se človek moral kdaj umakniti tudi v tišino? Zakaj naj bi iskal samoto? Kaj naj tam počnem? Se dolgočasim, spim? Zakaj bi moral tu pa tam umolkniti, ko pa imam toliko povedati?

Kakšen je Jezusov zgled? Evangeliji nam na več kot dvajsetih mestih pripovedujejo, da se je Jezus vsak dan, ponoči ali zgodaj zjutraj, sam umikal na samotne kraje, da bi bil z Očetom. „To ni bila le njegova radost in veselje, ampak potreba. Zaupnost z Očetom, ki je bila polna neskončne tolažbe, je celila njegove rane. Tako se je naslednji dan ozdravljen in močan vračal v življenjski boj“ (br. Ignacio Larrañaga). To je bila njegova vsakodnevna navada.

Voditelji Delavnic molitve in življenja se zato, ker želimo posnemati Jezusa, vsak dan vsaj za pol ure umaknemo v tišino, da bi se srečali z Bogom in da bi nam Njegova beseda spregovorila o tem, kar potrebujemo za ta trenutek, za današnji dan. Enkrat mesečno gremo za cel popoldan v tišino in samoto, da bi prisluhnili Božjemu šepetu, se umirili in napolnili z mirom in veseljem.

Enkrat letno pa se za cel vikend podamo v tišino iskati Božje Obličje.

Zato sem vprašala nekaj Voditeljev, kaj jim pomeni tišina.

Takole pravijo:

- Spomnim se, ko smo bili otroci razposajeni v razredu pred začetkom pouka. In ker se ob prihodu učiteljice nismo takoj umirili, je ta z močnim glasom rekla: „Tišina!“ Nič kaj prijetno, vendar je takrat pomagalo, da so se stvari umirile. To je bila tišina, ki je prišla od zunaj. Kako pa se rodi tišina od znotraj? Zakaj pa si

sploh želeli tišino? Kaj sploh je tišina? Tišina je klic. Tišina je Nekdo. V tišini se dogaja odnos. Najlepši odnos, jaz in Ti. Odnos, ki ne pozna prevlade. Odnos, po katerem se rojeva veliko hrepenenje po še. Odnos, ki krepi, zdravi in bogati. Odnos, ki pušča svobodo. Spoznati in sprejeti tišino je najdragocenejše, kar lahko doleti človeka. Sprejeti tišino je lahko tudi boleče. Saj tema ne mara svetlobe. Tema ne mara tišine. Tema je glasna, hrupna. Tema ne mara reda. Temi se zdi tišina odveč, napoti. V tišini pa je vse svetlo, popolno. Vse je na svojem mestu. Tišina je brezčasna. Tišina vse razume, tudi temo. (Marijana)

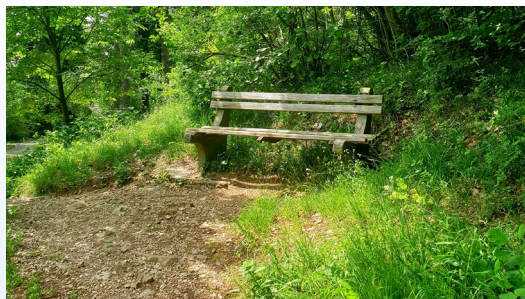
- Kaj tišina sploh je? Ne poznam „tišine“? Pošteno povedano, res ne poznam tišine. Ne-koč sem se sprehajal iz Čavna proti Lokvam in nekje sredi gozda opazil, da ničesar ne slišim. Niti prometa, niti industrije, niti zvokov mesta, niti pesmi ptic, niti rahlega vetra. Ničesar razen korakov. „Ali slišiš?“ sem vprašal ženo. „Kaj?“ mi odgovori. „Tišino,“ rečem; in presenečena sva obstala in prisluhnili tej popolni tišini. Pravkar sem na poti Camino Santiago. Je to pobeg v tišino? Tudi. Prvi teden hoje tišine še ne najdem. Preveč vsega je še v meni in okoli mene, da bi se prepustil tišini. Tudi če mi uspe odmisli vse zunanje zvoke, v meni odmeva hrup mojih težav, stisk, bolečin, hrepenenj. Če uspem odmisli delo in dom, ostajajo misli: Bom zmogel to pot? Bom našel prenočišče? Bo vse v redu? Ne, nisem še našel tišine! Morda kasneje, čez nekaj dni, čez več kilometrov, ko bom fizično bolj utrujen, ko bom izprašal svoj jaz. Ko bom molil s srcem ... Vera daje mir! Ko bom našel svoj mir, bom našel tudi tišino. Bog mi pomagaj! (Ljubo)

● Potrebujem tišino. Sredi hrupa sveta, ko se zdi, da zlo zmaguje in v ljudeh prevladuje ego, sredi novic o vojnah in pobojih otrok, ko se zdi, da besede vplivnežev prevračajo resnico v laž, sredi pehanja za imetjem, ko se zdi, da mnogi brezglavo nakupujejo, ne da bi potrebovali ... Potrebujem tišino narave, ki me objame v svoje vonjave, lepoto neba in drevja, petja ptic in škržatov, in ki med hojo odpira vsak trenutek nov pogled. Potrebujem tišino samote, kjer izgine ves svet in ostaneva le jaz in Ti, v miru in ljubezni. Ti si duša moje duše in življenje mojega življenja, bolj si v meni kot moja lastna notranjost, si veselje moje duše in moj počitek. Moj Bog in moje vse. Z doživetjem te lepote se vedno znova vračam v hrup sveta in prinašam žarek blagoslova v svojo okolico. Z otroki pojem: „Hodim po poti in sonce se smeji, Jezus za roko me drži ...“ (Magda)

● Tihota je zame pomemben del življenja. V ranem jutru, ko se začne prebujati dan in vse dogajanje v njem, se v tihoti povežem preko Božje besede z Njim, ki me je ustvaril, omogočil življenje in življenjski prostor. Pogovor je jasen, pozoren, iskren. Navda me z mirom, ki ga potrebujem preko dneva, ko se tihota že umika raznim obveznostim. Le v tihoti lahko spremljam, kaj se dogaja v srcu, ko iz njega prihajajo odločitve in jih presojam, ali so bile prave ali napačne. Brez tihote si ne predstavljam dneva, saj bi bil tak dan osiromašen, površinski, napet, begajoč in brez miru. Posebej pomembna mi je ob zaključku dneva, ko se vse umiri in zares nastopi tista tihota, ko sem lahko sama s seboj in Njim, ki ves čas bdi nad menoj, podnevi in ponoči. Takrat pogledam v preživeti dan, se v tej sveti tihoti za neposrečena dejanja pred Njim opravičim, obžalujem in mu jih izročim, da me med počitkom ne bi bremenila, «če nas srce obsoja; saj je Bog večji od našega srca in spoznava vse» (1 Jn 3,20). Za dejanja, ki so mi všeč, pa se zahvaljujem in

v srcu ohranjam mir, ki mi ga zapušča (prim. Jn 14,27). (Marija)

● Ko želimo povedati svoji ljubljeni osebi, koliko nam pomeni, navadno to storimo z izbranimi besedami, glasbo, ki nam veliko pomeni, ali s kakšno majhno pozornostjo. A ko pride trenutek, ko vse te stvari ne morejo povedati vsega, kar nosimo v sebi, in beseda obstane v grlu, takrat ostane le tišina. In glej, začne se prečudoviti ples čustev, gotovosti in vedenja, ki preplavi oba. Enako se zgodi v odnosu z Bogom. Ko vstopiš v svet tišine, kjer vse utihne in se umiri, se najprej zgodi srečanje s samim seboj, z vsem, kar si, brez maske in lepotnih popravkov. In takrat Bog zasije in duša se do skrajnih meja napolni z Njim, vse preplavi melodija in počasi se prepustiš njegovemu objemu. Jasno zaslišiš glas ... Pravkar mi je obstala beseda v grlu in nastala je tišina. Vstopi vanjo in sam prisluhni nadaljevanju. (Stane)

● Prihajajo topli poletni dnevi, polni razposajenosti, druženja s prijatelji, brezskrbnosti in žurov. Privoščiš si vse to, ampak kaj pa, ko bi si letos privoščil tudi malo tišine? Kaj praviš, bi šlo? Br. Ignacio pravi: „Kdor hoče iti za Jezusom, naj gre najprej za njim v samoto gora.“ Kaj ko bi tudi ti malo posnemal Jezusa in bi se za spremembo odpravil na samotni kraj, da bi se tam v tišini srečal s samim sabo in z Njim? Ne boj se tišine, ne boj se Jezusa. Ne bo ti očital, ne bo te obtoževal. V ljubečem srečanju in druženju z njim boš našel vse to, kar si pogrešal.

Janja Miletić

Luč vstalega Kristusa je razsvetlila vse in napolnila naša srca z radostno novico: »Gospod je vstal in živi! Aleluja!«

Tretja številka revije Brat Frančišek se še vedno napaja pri osemstoletnici potrjenega vodila reda manjših bratov, tokrat s poudarkom na pričevanju.

V rubriki *Frančiškova duhovnost* boste našli pričevanje s. Ane Šuštar FMM o življenju po evangeliju kot ga naroča sv. Frančišek v svojem vodilu.

Ne spreglejte nove kateheze, ki jo je pripravil p. Danilo Holc OFMConv o sledenju stopinjam Jezusa Kristusa, kot izhaja iz vodila reda manjših bratov. *Naša evangelizacija*

pa prinaša tudi razmišljanje sestre Cvetke o velikonočni skrivnosti.

V nadaljevanju boste našli dve poročili o srečanju svetov OFS, ki je za vsako pokrajino potekalo posebej, pa vendar skupaj s predavanjem prek video povezave. Pa še utrinek z duhovne priprave na Veliko noč boste našli.

Rubrika *Iz naših družin* nas spomni na poezijo Jakoba Emeršiča OFS in na uprizoritev Kristusovega pasijona na Vidmu pri Ptujju.

Žetev nam ponuja veliko snovi za premišljevanje in molitev za nove duhovne poklice.

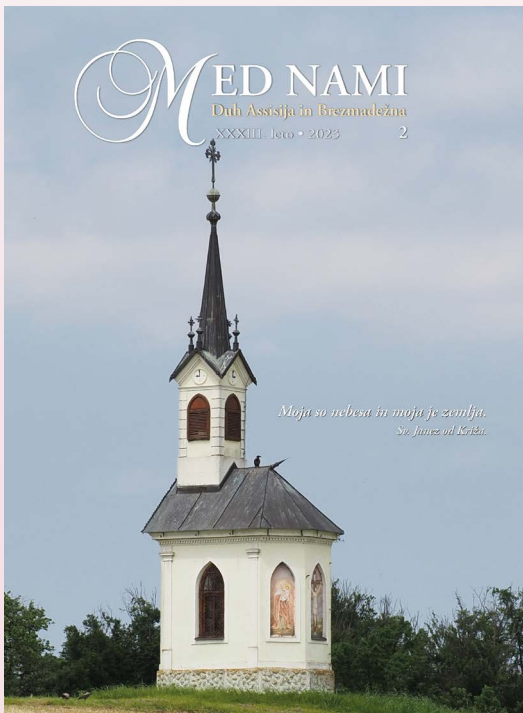
Mladi so še, preberite pogovor z enim izmed njih.

Izberite si romanje, ki vam ustreza in se posladkajte z jagodnim sorbetom brata Metoda.

Hvala vam za vse darove, ki ste jih nakazali za redno izhajanje revije Brat Frančišek! Bog povrni!

br. Janez Papa

Druga številka letošnje revije Med nami zaključuje Jezusov nasvet iz Matejevega evangelija (Mt 5,16), ki je sestavljen iz treh delov: naj naša luč sveti, naj opravljamo dobra dela in tako slavimo nebeškega Očeta. Zato je na naslovnici čudovita podoba Marijine cerkve na Ptujski Gori, ki s svojim kipenjem proti nebu in s čudovito notranjo opremo kar dviga dušo v slavljenju Boga. Take podobe slavljenja najdemo na mnogih slovenskih gričih. Naj nas opogumljajo v našem vsakdanjem življenju!

V uvodu Janja Ahčin razmišlja o tem, kako je poleg slavljenja potrebno tudi zahvaljevanje, saj je vse, kar nas obdaja, Božji dar, tudi trpljenje.

Duhovni pogledi prinašajo dve razmišljanji: v prvem izmirski nadškof p. Martin Kmetec

poudarja, da je v življenju kristjana najpomembnejše slavljenje in čaščenje Boga. Ozira se na sv. Pavla, ki si je želel samo eno: da bi dokončal svoj tek in dovršil službo, ki jo je prejel od Gospoda Jezusa, da spriča blagovest o Božji milosti. V drugem avtor spregovori o duhu veselja in slavljenja. Rubriki je dodan še prispevek o zgodovini Frančiškovega Potrjenega vodila.

Sestra klarisa je v živem osebem pričevanju razodela veselje, ki jo je napolnilo, ko se je odločila svoje življenje posvetiti v celoti slavljenju Boga.

Pogovor nas tokrat odpelje na širna pota svetega Jakoba: v špansko Compostelo in po slovenskih Jakobovih poteh, poleg tega pa nas legendarna Marjeta Rigler razveseli tudi z novim vodnikom, po zadnji poti slovenskega mučenca Alojzija Grozdeta.

V molitveni rubriki sta pesniška bisera Nataše Ahčin in Alojzija Grozdeta.

V Piranu so se v tem letu poleg mnogih srečanj zgodile tudi duhovne vaje Frančiškovega svetnega reda in »mali Assisi«, vsem tem pišejo udeleženci teh dogodkov.

Otroci se bodo razveselili pobarvanke in tudi uganke s šaljivo iskrico.

V reportaži bomo spremljali romarici v Assisi, poromali pa smo tudi na Ptujsko Goro, kjer je prejela sveti krst mala Pavlina.

Ne spreglejte obvestil, popeljala vas bodo na širna pota duhovnih spodbud. Vse v večjo slavo Božjo!

Dorica Emeršič

Bratje kapucini na SDM v Lizboni 2023

Bratje kapucini želimo v metežu priprav na SDM letos izkoristiti priložnost, da se srečamo kot kapucini v

duhu bratstva in skupaj z udeleženci delimo milost naše karizme. Prvo srečanje bo v torek. 1. avgusta, z bratom Robertom Genuinom, vrhovnim predstojnikom. Znameniti Sean O'Malley bo 5. avgusta vodil somaševanje. Bratje, vabljeni k prijavam!

Bratje kapucini med staroselci plemen Vran in Čejenov

Naši bratje iz Detroita imajo dve bratstvi v rezervatih staroselcev, eno pri Vranih.

Tako že več desetletij zagotavljajo katoliško navzočnost med tema dvema skupinama staroselcev. Vodijo župnije in sodelujejo pri misijonskih šolah. Kljub zahtevnim jezikovnim, kulturnim in prostorskim preprekam še naprej živijo z resničnim misijonarskim duhom. Bogu hvala!

»Dan Zemlje v Rimu«

V okviru dogodka »Ob dnevu Zemlje«, ki je potekal v parku Vile Borghese v Rimu, so kapucinski bratje srednje Italije (s svojimi publikacijami Assisi Missio in Frate Indovino) postavili velik šotor miru. V soboto in nedeljo popoldne, 22. - 23. aprila 2023, je več bratov predstavilo misijonski projekt z imenom Frančiškova družina in vojna travma. Misija miru za Ukrajino – kako so pomagali žrtvam vojne prek Socialnega gledališča, o čemer smo pisali že v prejšnjem FP-ju. Naslednji projekt kapucinskega socialnega gledališča se bo odvijal v Siriji.

Srečanje bratov iz projekta »Lovrenc Brindiški«

Gre za projekt pozitivne naše karizme v za nas pomembnih krajih naše navzočnosti. Projekt doživlja vzpone in padce, pa vendar počasi napreduje. Kot

spodbudo sodelujočim bratom, njihov odbor organizira teden vzgoje in animacije, namenjene poleg omenjenih tudi drugim bratom, predstojnikom, ki želijo več izvedeti o tej stvari. Odvijal se bo med 4. in 9. septembrom 2023 v Domus Laetitia v Assisiju.

Francesco Neri, nov kapucinski škof

Papež Frančišek je imenoval našega brata Francesca Nerija za novega nadškofa nadškofije Otranto v Italiji. Brat Francesco je rojen konec leta 1959, večne zaob-

ljube je imel 1990, v duhovnika je bil posvečen leto kasneje. Ima celo paletu znanstvenih nazivov, celi polihistor. Pred službo vrhovnega svetovalca za italijanski del je bil tudi rektor našega mednarodnega kolegija v Rimu.

Praznovanje dneva »Kapucinske družine«

Kot vsako leto, tudi letos praznujemo dan »Kapucinske družine«, spomin na 3. julij 1528, ko je bil potrjen naš Red. Spominjamo se našega izvora, kapucinskega kosa na velikem frančiškovem drevesu in da smo velika družina v duhovni povezanosti. Zato se bomo 3. julija srečali v molitvi, bratskem srečanju, načrtovanju skupnih projektov in z namenom zahvale na različnih ravneh (krajevni, državni, svetovni). Frančiškova osemstoletnica naj bo glavna tema.

Franciscan International

Svetovni dan okolja se letos osredotoča na temo onesnaževanja s plastiko in potrebo po pospešenem ukrepanju za boj proti temu. V okviru teh prizadevanj so se začela poga-

janja ZN o pravno zavezujočem instrumentu o onesnaževanju plastike. Pomembno je, da resolucija o vzpostavitvi pogajanj poziva k določbam instrumenta, ki spodbuja „ukrepanje vseh zainteresiranih strani, vključno z zasebnim sektorjem“.

Vsako leto se skoraj izključno iz fosilnih goriv proizvede 400 milijonov ton plastike. Opozarjajo na problem mikroplastike, nevarnih snovi, ki jih lahko najdemo v hrani, vodi in v zraku. Najbolj so na udaru obrobne skupnosti. FI opozarja na vlogo zasebnega sektorja, škodljive vplive, s katerimi se soočajo področja, ki jih pokrivajo - uničevanje okolja pri pridobivanju surovin, pa tudi pri odlaganju odpadkov. Zavzema se za pravno ureditev, ki bi veljala po vsem svetu. Še vedno se bori tudi proti multinacionalkam, ki ne spoštujejo človekovih pravic in varstva okolja. Zato se v Braziliji bori frančiškan br. Rodrigo Peret, ki mora zaradi groženj nasprotnikov varstva okolja in človekovih pravic biti pod policijsko zaščito.

Mednarodni upravni odbor (IBD) Franciscans International, ki se je sestal v Assisiju,

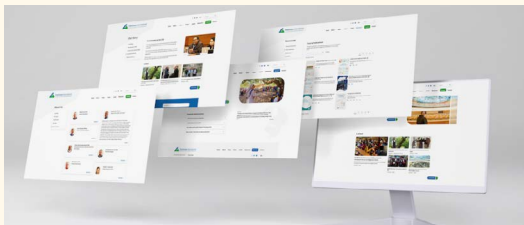

je Blaira Mathesona, TSSF imenoval za novega izvršnega direktorja FI. 1. januarja 2024 bo zamenjal dosedanjega direktorja brata Markusa, s katerim se bosta že od sedaj pripravljala na to službo. Blair je član anglikanskega frančiškovega tretjega reda iz Nove Zelandije. Odbor se zahvaljuje br. Markusu za uspešno vodenje skozi pomembne spremembe tako v organizacijski kot finančni stabilnosti.

Fotografija od leve proti desni: Markus Heinze OFM; Blair Matheson TSSF; Michael Perry OFM; Carlos Trovarelli OFMConv (za zvezo s konference frančiškanske družine); Dobrodelna Nkandu SFMA; Carolyn Townes OFS; James Donegan OFMCap; José Eduardo Jazo TOR; In Joseph Blay OFMConv.

FI prav tako vabi na prenovljeno spletno stran, kjer boste našli veliko informacij o njenem delovanju, z željo, da bi bilo njeno delo nam bolj dostopno.

Razdeljena je na:

- Frančiškovi redovi in Združeni narodi
- Izboljšan dostop do naših virov
- Poiščite nas v šestih jezikih!
- Razumevanje našega dela
- Podpiranje frančiškovega glasu v OZN še nikoli ni bilo lažje!
- Povej nam, kaj misliš!

Zbral br. Gregor Rehar

Br. David Tencer

„Vidim, da nas Bog zelo ljubi, to je jasno. Da pa tega ne dojemamo tako: seveda ga dojemamo najprej kot otroci, nato kot mladostniki, potem kot odrasli itd. In to nenehno izkusim tako, to vedno bolj izkusim, da me ljubi Gospod Bog. Samo dejstvo, da mi je Bog dovolil, da sem živ, da sem kristjan, potem me je milostno pogledal in mi dal duhovniško poklicanost, me zelo osrečuje. Potem mi je dal redovniški poklic, da sem lahko kapucin. Saj ne, da sem darovan, ampak sem se daroval! Gospod Bog mi je dal veliko darilo. Ne samo to, lahko sem celo škof, in največje veselje, ne samo, da sem lahko škof, ampak škof na Islandiji. V tem je stvar, to je kul!“

To so besede iskrivega, hudomušnega slovaškega brata kapucina, Davida Bartimaja Tencerja, škofa na Islandiji. Rojen je 1953 v Novoj Bani na Slovaškem. Po študiju je bil leta 1986 najprej posvečen za škofijskega duhovnika, leta 1990 pa je vstopil h kapucinom. Čez dve leti je nadaljeval študij v večnem mestu Rimu, kjer se je spoprijateljil z dvema Slovenema – kapucinoma – bratom Stanetom in

bratom Andrejem Stanovnikom, ki je sedaj nadškof v Argentini.

Po študiju je bil med drugim vzgojitelj postulantov in profesor na teološki fakulteti, ter predstojnik, župnik in vzgojitelj postulantov v Hristovi in Žilni. A vedno je v njem tlel misijonski poklic. Odgovori vodstva pa so bili vedno isti: da je premalo bratov, da niso pripravljeni, da ni mogoče. A to se je spremenilo, ko je bil za provinciala izvoljen br. Jožef Timko, zelo preprost, pogumen brat, ki vedno poskuša Božji volji odpreti vrata. Začeli so razmišljati o misijonih, Imeli so več predlogov, tudi iz Sibirije, Mongolije, Grenlandije, Norveške. A ti so se glasili v smislu: »Pa dobro, pridite, če želite...« a le islandski škof je bil neposreden in realen: »Pridite, sicer bomo katoličani tu izumrli, ker nam manjka pričevanjskega bratskega življenja!« In to se je bratov zelo dotaknilo.

Brat David je 15. novembra 2004 prišel na Islandijo. Najprej je deloval v prestolnici. Tukaj misijonarjem ni potrebno graditi šol, cest, bolnišnic. To že imajo. Nimajo pa izkušnje pristinega bratskega življenja v skupnosti, ki je za nas vsakdanje, njim pa nepoznano. Stoletja je bila namreč katoliška vera prepovedana in še protestantom v sodobnih časih popolnoma neznana. Veliko pa je priseljencev.

»Leta 2005 sem imel polnočnico in sem pridigal o Jezusu, luči sveta.« Zamislil si je, da bi vsak narod prižgal eno svečo. Pripravil je 25 sveč, pa mu jih je 8 zmanjkalo. Na Islandiji je veliko priseljencev iz celega sveta. Vsaj 7% prebivalstva od 350.000. Tudi število katoličanov tako narašča. Ko je prišel, jih je bilo 4.000, sedaj jih je že prek 13.500 in številka se večja. Prav katolištvo

je edina vez med Pakistanci, Kitajci, Slovaki, Hrvati, Filipinci, Islandci..., ki jih povezuje v skupnost. In ta skupnost potrebuje cerkve. Ponekod mašujejo v protestantskih cerkvah, ponekod v hišah, kakih prirejenih prostorih. Reydarfjordur, kraj, kjer je br. David nadaljeval svojo islandsko pot, pa je po njegovi pobudi dobilo prav posebno leseno cerkev iz Slovaške. S škofom sta dolgo časa iskala možnosti za novo cerkev v njegovi župniji. Porodila se je ideja za leseno, a kaj ko je les na Islandiji izredno drag, pa četudi bi ga pripeljali iz Slovaške, so domači mojstri naredili visoke predračune. Pa so januarja 2015 v okolici prejšnje Davidove postojanke – Hristove na pobočju Polane gozdarji posekali drevje, ga pripeljali v Hristovo in poleg župnijske cerkve je vojska mož prostovoljno začela z delom. Hlode so olupili, očistili, orkester motornih žag je neutrudno igral. Gradnja je potekala prav po Frančiškovo. Tloris cerkve v obliki križa sv. Damjana je zarisal kar brat David. Izkušenim mojstrom so se pridružili domači bratje kapucini, večji farani, mladina. Kdor ni znal, se je naučil. Pomagali so tudi drugi. Iz 150 hlodov je junija istega leta nastala 12 metrov visoka cerkev. Julija so jo razstavili in prek Hamburga

prepeljali na Islandijo. Prevoz so plačali nemški verniki, saj so tudi oni želeli pomagati. Medtem pa so na Islandiji bili težke birokratske, gradbene in vremenske bitke. Strogi uradniki, poplavljeni zemljišče, ter nestalno vreme, mraz, dež, sneg hud veter, so jim krajšali spanje, po drugi strani pa so jih tako podjetja kot dobri ljudje zasipali s dobrimi deli. Eno podjetje je darovalo gramoz, drugo beton, delavci tretjega so ves prosti čas prebili na gradbišču, podjetje pa brezplačno posodilo dvigalo. Šlo je namreč za češke in slovaške delavce, ki so gradili predor v bližini. Tako sta se ob leseni gradili še dve živi Cerkvi – v Hristovi in Reydarfjörðurju, saj so tudi na Islandiji farani gradili svojo cerkev. Ko so postavljali ogrodje ostrešja, so 18. septembra 2015 izvedeli, da je mali bradati Slovak imenovan za škofa. Posvečen je bil 31. oktobra v Reykjavíku.

Brat David pravi, da bi sicer lahko naročili cerkev – od arhitekta do mizarja bi vsi opravili svoje delo, cerkev bi škof posvetil in končalo bi se na kakem obilnem kosilu v »fanci« hotelu. Tukaj pa je vsak začutil, da gre za njegovo cerkev, Cerkev. Vsak je prispeval. Kot škof jo je 17. junija 2017 posvetil. Iz Slovaške so prišli tudi premier ter zunanji in finančni minister.

Razdalje v Islandiji so ogromne, tista župnija je imela recimo 700 km obale, na celem

otoku je samo šest župnij. Br. David ima s pridom uporabljata internet in družbena omrežja. Bodisi, da vabi mlade v duhovne poklice, bodisi za katehezo veroučencev in mladih, ki jih ločijo stotine kilometrov. Postavlja jim izzive, naj v Svetem Pismu najdejo določen odlomek ipd.

Islandska cerkev je namreč dokaj mlada, saj je tako rekoč Cerkev priseljencev. In družbena omrežja so ji dobro služila tudi med korono. Sam je največ uporabljal Skype, mlade je povabil naj si naložijo svetopisemsko aplikacijo ipd. »In so si jo!« je vesel škof. Da je potrebno mladim zaupati, je jasno povedal tudi na škofovski sinodi v Rimu 2018. Lepo bi bilo, da bi mladi začutili, da jih imajo radi, kot imajo očetje radi svoje otroke. Vesel je bil, da so razpravljali tudi o evangelizaciji prek teh sodobnih povezav, čeravno je bila večina sinodalnih očetov starejša od 60 let.

„Cerkev je zelo raznolika, in nekaj lahko rešimo na splošno, zdaj, za celotno Cerkev. A razčlenitev na male stvari je delo vsakega župnika ali male skupnosti, saj vedo, v kakšni situaciji so, le poiskati morajo rešitev nekje okoli sebe.«

br. Gregor Rehar

Ana Marija Rubatto

Sveta Marija Frančiška od Jezusa se je kot predzadnja med osmimi otroki v preprosti kmečki družini. Oče Janez Tomaž se je ukvarjal z živinorejo, a je umrl, ko je imela Ana Marija komaj štiri leta. Mati Katarina, roj. Pavesio, je bila šivilja. Po moževi smrti se je ponovno poročila, umrla pa, ko je bilo Ani Mariji devetnajst let.

Kot dekle je imela že snubca, a se mu je odpovedala zaradi redovnega poklica, ki ga je čutila v sebi. Po materini smrti se je preselila v Torino na dom starejše sestre Magdalene, ki je bila poročena, a brez otrok. Pri njej je preživela pet let.

V Torinu je postala dama – spremljevalka bogate plemkinje Marijane Scoffone. Bila je njena zaupnica in ji osemnajst let pomagala pri upravljanju ogromne dediščine. V teh letih je svoje življenje posvečala dobrotinim delom, poučevanju katekizma, obisku bolnikov ter skrbi za najbolj prikrajšane v torinski družbi.

Po smrti svoje dobrotnice se je nekaj časa mudila v obmorskem mestu Loano. Tu je,

ko se je vračala od jutranje maše, bila priča nesreči, ko je kamen poškodoval delavca, ki je delal na bližnji zgradbi, namenjeni za skupnost, ki naj bi šele nastala. Ana Marija je pomagala delavcu, kapucin p. Angelico in sestre pa so v tem videle znamenje poklicanosti, da prav njej zaupajo vodstvo novega inštituta.

Ana Marija je, po posvetu z Don Boskom in pod pokorščino krajevnemu škofu, nalogo sprejela in 23. januarja 1885 s še štirimi dekleti začela poslanstvo v inštitutu kapucinskih tretjerednic.

Poglavitno poslanstvo novonastalega inštituta je bila pomoč bolnim, zlasti na domu, ter krščanska vzgoja mladine. Skupnost se je kmalu razširila ne samo v matični Liguriji, pač pa tudi v Latinski Ameriki. Od leta 1892 je mati Frančiška veliko časa preživela v Urugvaju in Argentini, kjer je ustanavljala nove skupnosti. Sestre danes delujejo še v Eritreji, Etiopiji, Peruju, Braziliji, Kamerunu, Keniji in Malaviju.

Umrla je 6. avgusta 1904 v glavnem mestu Urugvaja, v Montevideo.

Je zavetnica kongregacije »Kapucinskih sester matere Rubatto.

Sveti papež Janez Pavel II. jo je 10. oktobra 1993 razglasil za blaženo, papež Frančišek pa je 21. februarja 2020 potrdil čudež, potreben za razglasitev za svetnico. Razglašena je bila maja 2022. Goduje: 6. avgusta.

»Bog ti je podaril cvetlico: življenje! Skrbno gojite svoje mlado srce, ki bo, dobro oblikovano, nekega dne v čast Cerkvi in domovini.

Glejte naprej in ne bojte se težav, prosite za pomoč in ostanite poslušni tistim, ki vas vodijo. Glejte na Marijo in jo prosite, naj vas razsvetljuje in vam pomaga. Ostanimo vedno povezane z Božjim Srcem, ki je naša radost in upanje!«

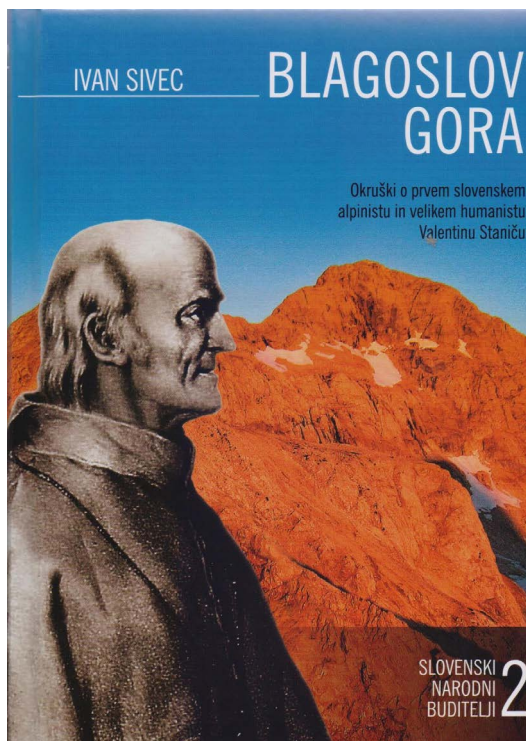
Spletni vir: svetniki.org

Blagoslov gora

Ivan Sivec

Blagoslov gora je že 172. knjiga Ivana Sivca, slovenskega pisatelja, besedilopisca, publicista, slavista in etnologa, ki je v zadnjih desetletjih vedno med prvimi tremi najbolj branimi slovenskimi pisatelji. Knjiga je izšla pri založbi Družina kot druga v zbirki Slovenski narodni buditelji. Prvotno je izhajala kot podlistek v tedniku Družina, avgusta 2022 pa je izšla kot samostojna monografska publikacija.

Knjiga je zasnovana kot zbirka 24-ih zaokroženih zgodb o Valentinu Staniču, ki je bil rojen v Bodrežu pri Kanalu leta 1774. V zgodovino se je vpisal kot prvi slovenski alpinist, eden prvih evropskih alpinistov in prvopristopnik na več najvišjih vrhov Evrope.

Ni pa znan le po tem. Bil je velik humanist in tudi razsvetljenec časa, ki je še vedno lahko vzor neomajne vztrajnosti, preudarnosti, velikega poguma in srčne dobrote. V Gorici je osnoval prvo slovensko knjigarno, ustanovil je prvo gluhonemnico na slovenskih tleh in s tem ljudem na samem robu omogočil dostojanstvo. Ustanovil je tudi prvo društvo proti mučenju živali v tedanji Avstriji. Človek, ki se ni izogibal nobenemu delu. Zaradi njegove želje pomagati ljudem in živalim bi ga morda lahko imeli celo za izumitelja nekaterih tehničnih rešitev. Bil je tudi pisatelj, pesnik, prevajalec, šolnik, kulturnik, velik človekoljub in narodni buditelj. Pisatelj, Ivan Sivec, nam skozi tekočo pripoved predstavi človeka izjemnih značajskih lastnosti, ki pa seveda ni imun na nekatere človeške slabosti.

Ali ste vedeli, da je Valentin Stanič prvi izmeril nadmorsko višino Triglava?

Knjiga vsebuje poleg zgodovinskih dejstev in citatov še 50 fotografij in spremno besedo Vikija Grošlja.

Lea Bric

Papežev eksorcist

The Pope's Exorcist, ZDA 2023

Film nam pokaže Hollywoodski način vpogleda v delo Gabriela Amortha, zelo znanega eksorcista in avtorja številnih uspešnih knjig, ki je deloval v Vatikanu kot vodilni papežev eksorcist. Zakaj na Hollywoodski način? Film je zasnovan kot grozljivka, polna strašnih scen, spremenjenega tona glasu v času obsedenosti in podobno. Vam je znano? Za najboljšo grozljivko vseh časov velja Izganjalec hudiča (The Exorcist) iz leta 1973, film, ki vsebuje zelo podobno tematiko danes obravnavanemu

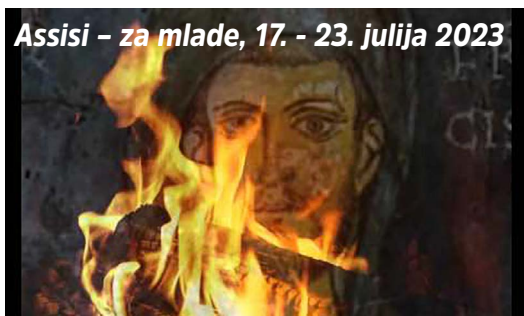

filmu. Filmi o izganjanju hudiča so nasploh zelo priljubljeni podžanr grozljivk. Naslednje leto se nam celo obeta novo nadaljevanje »Izganjalca hudiča«. Ljudje na eni strani zmeraj težje sprejemajo RKC kot institucijo, na drugi strani pa so skrivnostne vsebine znotraj le te tako zelo privlačne.

V filmu demon obsede mladega dečka. Čeprav se najprej zdi, da bo to še eno rutinsko posredovanje patra Amortha se izkaže, da je dečka obsedel zelo močan demon, ki je vladar pekla. Stvari gredo tako daleč, da pripeljejo do smrti skorajda samega papeža. Sama zgodba bi po mojem mnenju bila mnogo bolj zanimiva če nad njo ne bi visel žanrski imperativ grozljivke, ki naredi samo dogajanje velikokrat prenapihnjeno.

Vsekakor vam bolj kot ta film priporočam, da prebereta katero od knjižnih del Gabriela Amortha, film pa pogledate v luči sprostivne in zabave ne pa kot natančen povzetek dela Gabriela Amortha, ker ta film to zagotovo ni.

Matjaž Kosi

Več informacij in prijave:

<https://www.kapucini.si/nasi-programi/>

Kančevci

25. – 30. junij 2023: **Izkušnja Boga**. Vodi: br. Štefan Kožuh

1. – 9. julij: **Kontemplativne duhovne vaje**.

Vodita: br. Miha Sekolovnik in s. Marija Irena Stele

1. – 3. julij: **Uvajanje v meditativno molitev**. Vodi: dr. Marija Sraka

3. – 8. julij: **Osebno vodene duhovne vaje**.

Vodi: dr. Marija Sraka

3. – 7. julij: **Tabor Montessori za otroke**.

Vodijo: s. Petra Mohorko, s. Zdenka Prevolšek, br. Stane Bešter in animatorji

10. – 15. julij: **Teden za družine Aninega sklada**.

Vodijo: br. Primož Kovač in animatorji

16. – 22. julij: **ADAM – duhovno počitniški tabor s tečajem angleščine**. Vodijo: br. Jaro Knežević, profesorji in animatorji

23. – 29. julij: **Letovanje družin gibanja Vera in luč**

30. julij – 5. avgust: **Duhovno počitniški teden družin**

9. – 13. avgust: **Družine Društvo Iskreni**

14. – 19. avgust: **Duhovno počitniški teden za slovenske družine**. Vodijo: Pavel Zablatnik, Sten Vilar, br. Miha Sekolovnik, br. Stane Bešter in sodelavci

20. – 24. avgust: **Duhovne vaje za duhovnike**

28. – 30. avgust: **Duhovne vaje za birmance** – župnija Ljubljana Štepanja vas

8. – 10. september: **Svetopisemske figure**.

Vodita: br. Primož Kovač in Marjana Talian

15. – 17. september: **Duhovne vaje za dedke in babice**.

Vodi: dr. Marija Sraka

15. – 17. september: **Vikend meditativnih - molitvenih plesov**. Vodita: Petra Volovšek Rot in br. Stane Bešter

22. – 24. september: **Družinska kateheza Domžale**

28. september – 1. oktober: Delavnica **Slikanje – pisanje ikon**. Vodi: Silva Božinova Deskoska

Romanje za mlade v Assisi je namenjeno mladim od 18 in 32 let. Vodi nas po poteh sv. Frančiška in sv. Klare, ki sta sledila Jezusovim stopinjam. Poteka v duhu preprostosti, veselja, v molitvi, včasih v tišini, drugač ob radostnem petju, pogovorih, spontanem druženju...

Vodijo kapucini: br. Miro, br. Ambrož, br. Luka, in sestra Ana Šuštar FMM

Cena: 150 €, info: miroslav.pavsek@gmail.com

Prijave: <https://www.kapucini.si/nas.../romanje-v-assisi-za-mlade/>

Ste vedeli, da...

- Je popolna tišina mogoča le, kjer ni zraka, kot recimo v vesolju?

- Da je najtišji zvok, ki ga človek lahko sliši, 13 decibelov in to le s popolnoma zdravim ušesom. Za primerjavo – šepetaš z glasnostjo približno 30 decibelov.
- Da najbolje slišiš, ko si dojenček, potem pa zmeraj slabše.
- Da je tiha soba tako tiha, da večina ljudi v njej ne zdrži več kot 2-3 minute in da lahko po nekaj časa slišiš pretakanje svoje krvi.
- Da so znanstveniki ugotovili, da tišina spodbuja rast možganov.
- Da je leta 1952 skladatelj John Cage napisal skladbo 4'33" in v njej ni zaigran niti en ton.
- Da se zvok lahko širi v obliki valovanja, ki ima frekvenco in amplitudo. Frekvenca se meri v hertzih (Hz) in določa višino zvoka, medtem ko amplituda določa glasnost.
- Da lahko nekatera letala letijo hitreje kot zvok.
- Da se zvok prenaša tudi skozi trdne snovi kot železo in les.
- Da je tišina stanje, ko je odsoten glasen hrup ali zvok. Lahko je tudi priložnost za umirjanje in sproščanje.
- Da so hrčki sposobni slišati ultrazvočne zvoke, ki jih ljudje ne moremo zaznati. To jim omogoča komunikacijo in zaznavanje plenilcev.

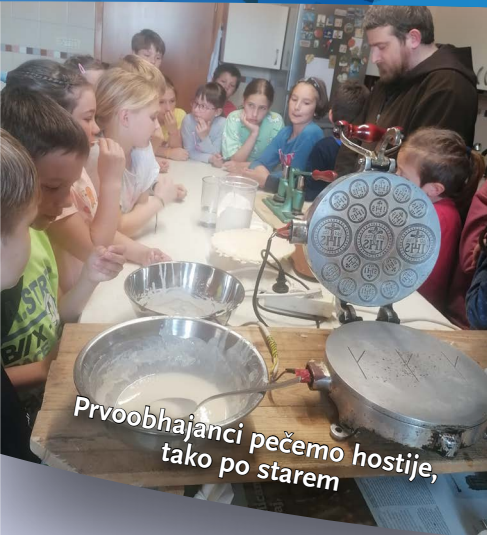
- Da so najglasnejše živali na svetu kiti, ki jih lahko slišiš več kot 800 km proč.

- Da je bil najglasnejši zabeležen zvok na Zemlji ustvarjen ob eksploziji vulkana Krakatau, leta 1883. Zvok eksplozije je bil tako močan, da ga je bilo mogoče slišati na razdalji približno 4.800 kilometrov.

Zbral David Košir

Prvoobhajanci pečemo hostije, tako po starem

Končno sem lahko tudi jaz sedel na ta stol

sv. Francišek pričakuje romarje

Ko jaz pokažem, kakšen sem...

Bratje znajo biti igrivi

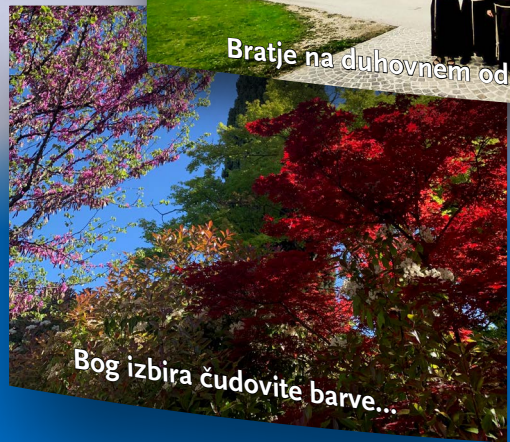
Namesto računalniških igric

Bratje na duhovnem odmiku

Malo večja limona, čisto naravna

Bog izbira čudovite barve...

Dal bom mir v deželi, da boste lahko počivali,
in ne bo nikogar, ki bi vas strašil;
pregnal bom hude zveri iz dežele
in meč ne pride v vašo deželo.

3 Mz 26,6